

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

— ♦ ♦ ♦ ♦ —
PARIS. — EXCELSANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.
— ♦ ♦ ♦ ♦ —

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI
OPERA.

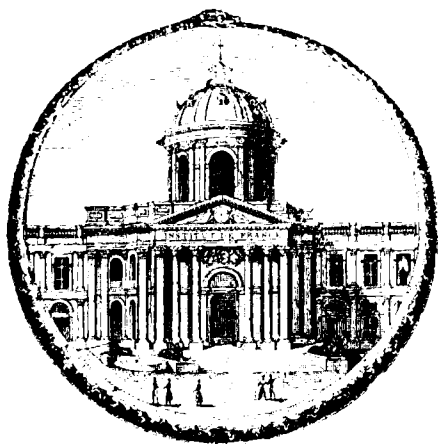
GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI REGII FRANCIAE TYPOGRAPHO.

M DCCC XLV.

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructor est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeabant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut **GUILLIELMUS DINDORF** per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historicorum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXLV.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσχημον, ἀλλ' ἐξ ἱερῶν ἀνω-
θεν καταβεβηκός. Ὡς περ δὴ παρ' ἐκάστοις ἄλλῃ τίς
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμηρίον ἐστὶ γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερῶν ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πολ-
λὴ δὲ καὶ τούτῳ διαφορά,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχω δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρὸς. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναῖοι παῖδες, ὧν
ἐκγονοὶ ἐκαίνῃ, τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ μάλιστα χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐρῶ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο καθ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, ὃς πρῶτος ἀρχιερέων
Ἦρχανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι
παῖδες ἐννέα· τούτων εἷς ἐστὶ Μαθθίας ὁ Ἡφλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναίου παιδῶν
γένους ἀρχιερατεύοντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Μαθθίας ὁ Κυρτὸς
ἐπικληθεὶς, ἀρχιερέως Ἦρχανοῦ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἐνάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρου
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Μαθθίας βασιλεύοντος Ἀρχελάου
τὸ δέκατον, Μαθθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίτου Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς, Ἦρχανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτατος ἔτει τετάρτῳ τῆς Οὐεσπασιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰούστος, ἐνάτῳ δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὡς ἐν ταῖς δημοσίαις δέλοις ἀναγεγραμμένην ἡῦρον,
οὕτω παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένους
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δέ μου Μαθθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπηρεῖτο, γνωριμώτατος ὢν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαιδευόμε-
νος ἀδελφῷ Μαθθίᾳ τοῦνομα (ἐγεγονέει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείαν προύχο-
πτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐτι δ' ἄρα παῖς ὢν, περὶ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπηνούμην, συνιόν-
των δὲ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρώτων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριβέστερόν
τι γινῶναι. Περὶ ἐκαίδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θην τῶν παρ' ἡμῖν αἱρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσὶν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτῃ δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unam-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendidi generis
indicium est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonæi liberi, e
quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem succes-
sionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomine
Psellus. Hic vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem :
et in his unus Matthias, Ephraï filius dictus. Hic uxorem
duxit Jonathæ pontificis filiam, qui primus ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nominatum, suscepit, primo quo genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono auno regni
Alexandræ, Josepho vero Matthias anno Archelai regis deci-
mo, Matthiæ autem ego primo anno principatus Caii Cæsaris.
Mihi porro tres sunt liberi : Hyrcanus quidem maximus,
anno quarto natus imperii Vespasiani Cæsaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum
inveni, in medium afferro, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lymis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederer aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
literarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
sectas nostras experiri et tentare; (illæ vero tres sunt,
Pharisæorum prima, Sadducæorum altera, et tertia Esse-

λάκις εἴπαμεν·) οὕτως γὰρ ὥρμηεν αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγῆσας γοῦν ἑμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διηλθον· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας
 5 εἶναι, πυθόμενός τινα Βανοῦν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φυομένην προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἀγνοίαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρίψας παρ' αὐτῷ ἑνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. Ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἡρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἰρέσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλληνισι Στωϊκῇ λεγομένῃ
 15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἕκτον ἑνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεχθησομένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φηλῆς τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευεν, ἱερεῖς τινὰς συνήθεις ἐμοί, καλοὺς καγαθοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ῥώμην ἐπέμψα, λόγον ὑφ' ἑξόντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὐρεσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καίπερ ἐν κακοῖς ὄντες οὐκ ἐξελάθοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντο δὲ σούκοι καὶ καρύοις, ἀφικόμενοι εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ
 25 θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναϊκοῦ πλοίου, φθάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες
 30 ἕτεροι, περὶ ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Διασωθεὶς δ' εἰς τὴν Δικαιάρχειαν, ἣν Ποτιόλου Ἰταλοὶ καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμεν Ἀλιτύρῳ, (μυμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλιστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππηῖα τῇ τοῦ Καίσαρος γυναικὶ γνωσθεὶς, προνοῶν ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηῖας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.
 35 δ'. Καταλαμβάνω δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας. Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ μετάνοεῖν ἐπειθὼν, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὓς πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνον πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται.
 40 καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσι αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεκείμεν ἀποτρέπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προορώμενος. Οὐ μὴν ἐπεισα·
 45 πολὺ γὰρ ἦ τὸν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε μανία.
 ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μίσους ἀφικοίμην καὶ ὑποφίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύσω ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναيرهθῆναι, ἐχομένης ἦδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν φρούριον, εἰς τὸ

eorum, uti saepius diximus :) ita enim fore putabam et optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi : et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banum nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus paratam, alimentisque sponte provenientibus vescentem, crebrisque noctu et interdum lavacris frigidis utentem in sanctimoniam, coepi ejus institutum sectari; exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quae expetiveram, perfectissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituisse exorsus sum convenienter Pharisaeorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecia dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob calpam leviculam et contemendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non oblitus essent suae in Deum pietatis, et ficis ac nucibus vitam sustentarent, Romam perveni, multis in mari aditis periculis. Nostra enim navi in medio sinu Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub disiculum conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, feliceiore usi natati, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicarchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judaeus, perque eum ubi Poppae uxori Caesaris lunotui, id quam ocissime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque praeter hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppaea, in patriam revertabar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliacere, multosque ad defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad saniozem mentem redirent suadebam, ob oculos positus cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu; insuper monebam ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et se ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgeham vehementer et instabam ut a bello eos dehortarer, ut qui animo praeviderem exitum illius nobis fore infelicissimum. Atqui non persuasi : in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter incalcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata jam Antonia, quae castellum

ἐνδοτέρω ἱερὸν ὑπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν
Μαναήμου καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους,
ὑπεξελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς
πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ
ἔτι μέτριος εἶχεν ἡμεῖς, ὁρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
ὅπλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδῆλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παρεστῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγομεν, συμβουλευόμεν δὲ μένειν
ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας εἶναι, ἐπι-
ζοντες οὐκ εἰς μακρὰν Ἰέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβάντα, παύσειν τὸν νεωτερισμὸν.

ζ'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου
πταῖσμα συμφορὰ τοῦ παντός ἡμῶν ἔθνους. Ἐπ' ἰρ-
θησαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλπισαν,
προσγενομένης καὶ ἑτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τὰς περὶ τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
ἡμῶν Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναιξὶ καὶ
τέκνοις ἀνήρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὔτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν τι
πεφρονήκεσαν, οὔτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἔχθρὸν ἢ
ἐπίβουλον. Σχυροβόλῃται δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ
παρανομώτατα διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τοῖς Ἰουδαίων ἔξωθεν πολεμίων, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐδίασαντο κατὰ τῶν δημοφύλων ὅπλα λαβεῖν,
ὅπερ ἔστιν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
ἐκλασθέντες τῆς πρὸς τοὺς ἐνόηους καὶ συμμάχους
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεχρήσαντο, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὅμοια δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
δεδηλώκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπιμνήσθην, βουλόμενος
παραστήσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προαίρεσις
ἔγενετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλὴν ἀνάγκη.

ζ'. Νικήθέντος οὖν, ὡς ἔφαμεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν
Ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θεασάμενοι τοὺς μὲν ληστὰς
ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορουμένους ὅπλων, δεισάντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηκότες ὑποχείριον γίνονται
τοῖς ἐχθροῖς, ὃ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὕτω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀφρεσθάναι, μέ-
ρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἑμὲ καὶ δύο ἀλ-
λους τῶν ἱερέων, καλοὺς κάγαθους ἄνδρας, Ἰωάκρον
καὶ Ἰούδαν, πείσοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
ὅπλα, καὶ διδάξοντας ὥς ἔστιν ἀμεινον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνωστο δὲ τούτοις ὅτι
μὲν ἔχουν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀπικόμεν
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἤβρον, διαρπάσσι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post cædem
Manahemi et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
sæorum primoribus. Jam autem timor non mediocris nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
puisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset prorsus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos compescere, at-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continèrent, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motumque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosis prælio congressus
esset, victus est, multis e suis occisis: atque hæc Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem invexit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
asperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quin et al-
tera quædam causa accedebat, quæ hujusmodi erat. Nam
Syriæ urbium nobis finitimarum incolæ Judæos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent:
neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliti fuerant. At Scythiopolitæ omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Judæis exteris, Judæos qui apud ipsos erant vi
adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, obliti fidei iniquitatis et sociis debite,
eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpessi sunt qui Damascum habitabant Ju-
dæi. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Judaico: nunc autem eorum obiter memini, eo
animo ut lectoribus ostendam Judæos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymi-
tarum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritique ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilæa
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
esse ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciatur quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata acceperissem, in Galilæam
perveniebam; et Sepphoritas quidem reperiebam in magna
sollicitudine de patria, quod rapinæ eam addixissent Galilæi,

κεκριώτων αὐτῶν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίω Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεῦοντι δεξιάν τε καὶ πίστιν προτείνεσαν. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπήλλαξα τοῦ φόβου, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας δσάκις θέλουσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δώροις οἰκείους δημεύοντας Γεσσίῳ· τὰ δὲ Δῶρα πόλις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἤρουν ἐφ' ὅπλα κεχωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

- 10 θ'. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν ἀνδρῶν εὐσηχμόνων, ἦρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος. Οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης ὁ Μιάρου καὶ Ἡρώδης ὁ τοῦ Γαμάλου καὶ Κομφὸς ὁ τοῦ Κόμφου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασι-
- 15 λέως γενόμενος ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύγχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες οὖν οἱ προειρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμμένειν συνεβούλευον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πιστεῖ· τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκετο Πίστος, παραγόμενος
- 20 ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδὸς· καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιμαΐνης. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστηκυῖα, πολεμεῖν ἔκρινεν. Ἰούστος ὁ Πίστου παῖς, ὁ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἐπεθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς
- 25 μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἑαυτῷ περιποιήσιν. Παρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειράτο τὸ πλῆθος ὡς ἡ πόλις ἐστὶν αἰ τῆς Γαλιλαίας, ἄρξειεν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ἡρώδων χρόνων, τοῦ τετραρχοῦ καὶ κτίστου γενομένου, βουληθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβε-
- 30 ρίᾳ ὑπακοῦειν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεῖον αὐτοῦς μὴδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμειναι δὲ καὶ μέχρι Φηλίκου προεσταμένου τῆς Ἰουδαίας. Νῦν δὲ ἔλεγεν αὐτοὺς ἡτυχηκέναι, τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξαι γὰρ εὐθὺς
- 35 τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκουσε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τοῦτοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλέως Ἀγρίππα λέγων, ὑπὲρ τοῦ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσ-
- 40 εῖθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους συμμαχοῦς προσλαβόντας (ἄρξειεν γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) με-
- 45 γάλῃ χειρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι.
- 45 Ταῦτα λέγων προετρέψατο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περιεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτῃ τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ θαρρῶν ἐπεχειρήσεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων
- 50 ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ὡς φαῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν καταστροφῆς αἰτίος ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δηλώσομεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολλὰς ἀνα-

tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis inita, quam quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberaui, quum illorum in gratiam *mitiora* persuasissem multitudini, permissemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolas reperiebam prius aliquando ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant: una quidem constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miar, et Herodes Gamali, et Compasus Compasii filii, (Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Jordanem agebat;) hi inquam omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abruptus: natura enim furiosior erat. Altera vero factio, ex iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse decernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitudinem docere pro virili adnabatur, quod urbs semper ad Galilaeam pertinuerit, primatum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse voluerit Sepphoritarum urbem urbi Tiberiensium subditam esse: hanc autem praeminentiam ne sub rege quidem Agrippa patre eos amisisse, imo eam etiam usque ad Felicem Judaeae praesidem illis mansisse. Nunc autem dicebat eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos domo dederit juniori Agrippae: statim enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem existitisse, apud ipsos vero desitisse mensam regiam et archiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jactatis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam tempus esse ut armis correptis et Galileis in societatem assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse, propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expectandam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui populum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora suaderent verborum praestigiis et fallaciis vinceret. Neque etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus ad historiam quoque hisce de rebus scribendam aggressus est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subvertendae auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Justus, quum civibus persuasisset arma sumere,

λαβεῖν τὰ ὄπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπύρῃσι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριαδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγχανον κείμεναι.

Ἰ. Καὶ Τιβερίας μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχαλα δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τούτον. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευῖ, τῶν πολιτῶν τινὰς ὄρων διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο, καὶ τὴν πίστιν ἡξίου διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυμούμενος. Τὰ γὰρ περίρξ ἔθνη Γαδαρηνοὶ καὶ Γαβαρηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γισχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχαλα κατὰ κράτος· καὶ πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέξευζαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὀπλίζει πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προεξηρημένοις ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχαλα κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, τελεῖται ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς ὕστερον ὠχύρωσεν.

ια'. Γάμαλα δὲ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δὲ Ἰακίμου παῖς, ἐπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μαναήμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναireθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλώνιοι τινας, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμείνας οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκεῖ, τῇ πέμπτῃ φεύγει περιετῆχ' χρησάμενος κόμη, τοῦ μὴ κατάδηλος γενέσθαι. Καὶ παραγενόμενος εἰς τινὰ τῶν ἑαυτοῦ κωμῶν κατὰ τοὺς δροὺς Γάμαλα τοῦ φρουρίου κείμενην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστασσων ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοούμενον ἐμποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἀν' ἀπολώλει. Πυρροῦ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρων. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ τὴν βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὑπαντῆσαι βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαβὼν οὖν ὁ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεσῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανεῖσθαι τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικόμενου τοῦ Φιλίππου. Προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπιχαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγεῖλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φιλίππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίους πολεμεῖν, ἀπέκτεινε. Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεύτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγελοῦντα πρὸς αὐτὸν τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσταλῆντι, δι' ὃ βραδύνειεν. Καὶ τοῦτον δὲ παραγενόμενον ὁ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνείλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hipponorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos cohiberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis instruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem moenibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugaque dilapsus, in aliud inclit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impediunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quattuor dies illic mansisset, quinta die, appositia coma usus ne internosci posset, fuga sibi quæsit salutem. Et quum pervenisset ad quendam sumæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, objectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρο-
 νεῖν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
 Ἀγρίππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήψεσθαι δ'
 αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλέων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
 5 δμολογουμένως ὁ Οὐαρος βασιλικοῦ γένους, ἐκγονος
 Σοῦμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχούντος. Διὰ
 τοῦτ' οὖν ὁ Οὐαρος τυφούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
 ἑαυτῇ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμ-
 10 μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
 διαδράς τις ἀπαγγεῖλει τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
 Καὶ δὴ χαριζόμενος τοῖς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύροις
 πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλήθη δὲ καὶ
 μετὰ τῶν ἐν Βαταναιᾷ Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα
 ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
 15 τὴν γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι) ὁρμήσαι. Καλέσας
 οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
 δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀφικόμενοις εἰς
 Ἐκβάτανα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμοφύ-
 20 λους εἰπεῖν ὅτι Οὐαρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλέα
 μέλλειν ὁρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέπομφεν ἡμᾶς
 πείσοντας ὑμᾶς τὰ ὅπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ τεκμήριον εἶσεσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεῦσαι
 τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρῶ-
 25 τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογησο-
 μένους περὶ τῆς ἐπενηνεγμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
 οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις ὁμοφύλους, καὶ
 καταλαβόντες αὐτοὺς μὴδὲν ἐπὶ νωτερισμῷ φρονούν-
 30 τας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
 μὴδὲν ὑποπεύσαντες τοιοῦτον ὅσον ἐμελλεν ἀποθῆ-
 σεσθαι, ἐξαπέστειλαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
 τῶν δώδεκα πρέσβειν εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὑπαντήσας
 οὖν ὁ Οὐαρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
 πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
 35 ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ἐποίητο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, καί κεινοι
 τὰ ὅπλα λαβόντες σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις εἰς Γά-
 μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κώ-
 40 μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
 μυριάδας ἔχουσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
 κατεβόα τὸ πλῆθος ἀρχὴν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
 πολεμεῖν πρὸς Οὐαρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
 45 ρους· διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνά-
 ναι. Φίλιππος δ' αὐτῶν κατέειπε τὰς ὁρμὰς, ὑπομι-
 νήσκων τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
 καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τις ἐστὶν ἡ δύνα-
 μεις, συμφέρεειν οὐκ ἔλεγεν ἀρᾶσθαι πρὸς τούτους πολε-
 50 μον, καὶ τέλος ἔπεισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
 ὅτι Οὐαρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας Ἰουδαίους
 σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
 ρεῖν ἡμέρᾳ μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰχουον Μό-
 διον, πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὥς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
 Ὁ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
 περίεχ' ἡμέρᾳ πέντε τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένουσαν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Caesareensi-
 bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occide-
 retur, ob ea in quibus deliquerant Judæi, atque ut ipse re-
 gnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
 in confesso erat Varum e stirpe regia esse, utpote nepo-
 tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
 obtinuerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
 tinebat, modis omnibus adnitens ne in ea quæ scripta erant
 incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
 dilapsus renunciaret regi quæ ibi fierent: adeoque, ut a
 Syris Caesareensibus gratiam iniret, multos Judæorum in-
 terfecit. Præterea decrevit armis sumptis una cum Tracho-
 nitis Batanæam habitantibus in Judæos Babylonios (eam
 enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatanis erant,
 impetum facere. Accitis igitur ad se Judæorum Caesareen-
 sium duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana profe-
 ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Va-
 rus, audito vos contra regem insurrecturos esse, nec tamen
 rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuademas
 arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
 illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrarent. Ja-
 bebatur præterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
 tibus, qui crimen obiectum diluerent. Itaque quum isti
 duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
 comperissentque eos rebus novis minime studere, iis sua-
 serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi au-
 tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros abie-
 garunt. Atque isti cum duodecim legatis Cæsaream de-
 scenderunt. Varus igitur, illis obviam factus cum regio
 milite, omnes una cum istis legatis interfici jubet, atque
 expeditionem faciebat adversus eos, qui Ecbatanis erant,
 Judæos. E septuaginta autem quidam servatus illis re-
 nunciare occupavit: moxque illi arreptis armis receperant
 se cum uxoris et liberis in Gamala castellum, relictis
 vicis magnis opibus refertis et multis pecorum myriadas
 habentibus. Hæc Philippus simul atque audivit, et ipse
 in Gamala castellum se conferebat. Quum primum vero ad-
 venit, inclamabat multitudo, eum obsecrantes ut du-
 cem se ipsis præberet, et contra Varum et Syros Caesareen-
 ses bellum moveret: acceperat enim regem ab istis occisum
 esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque
 collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam revocans,
 narransque quanta esset Romanorum vis et potentia,
 haudquaquam e re ipsorum esse dicebat bellum contra eos
 suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, quum
 audisset Varo in animo esse Judæos, qui Cæsareæ erant,
 cum uxoris et liberis, ad multas myriadas, una die neci
 addicere, Æquum Modium, ad se accersitum, misit ut ei
 succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
 autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat.
 ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

16' Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμεν ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγελλάντων ἔμαθον, γράφω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πράττειν κελεύουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμεῖναι παρε-
 5 κάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέσβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομένων αὐτοῖς δεκάτων, ἃς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένας ἀπελάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν.
 10 ἔμοῦ δ' αὐτοὺς προσμεῖναι παρακαλέσαντος, ἕως οὗ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφοριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθμαοὺς λεγομένην, ἀπέχουσιν Τιβεριάδος στάδια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντεύθεν
 15 τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριεῖον βουλὴν, καὶ τοὺς πρώτους τοῦ δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγενομένων (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰούστος σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβεύσαν μετὰ τούτων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι
 20 τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου κατασκευασθέντα, ζῶων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευάζειν ἀπαγορευόντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔξ ἡμῶν ἢ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπουν οὐκ
 25 ἤθελον, βιαζόμενοι δ' ὑπ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθά-νει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφρία παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρῶτον ἔφαμεν ἀρξαι, παραλαβὼν τινὰς Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἐμπρή-
 30 σας, πολλῶν οἴομενος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων, ἐπειδὴ τινὰς οἰκῶν ὀροφὰς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαντες. Ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριεῖον διμύλιαν εἰς τὴν ἄνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμαῶν ἀνεχωρήσαμεν. Ἀναίρουσι δ' οἱ περὶ
 35 τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε πρὸ τοῦ πολέμου γηγόνεισαν αὐτῶν ἔχθροί.
 17' Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωζύνην σφόδρα, καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάσαντας
 40 ἀφελέσθαι. Λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσήμου ἀργυρίου σταθμὸς ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βασιλεῖ ἔκρινα. Μεταπεμφόμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς πρώτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκεύη
 45 παρέδωκα, μηδενὶ παραγγελλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦ-ναι. Κάκειθεν εἰς τὰ Γίσχала πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβων ἀφικόμεν, βουλόμενος γινῶναι τί ποτε φρονεῖ κατεῖδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρε-
 50 γόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα. Παρακάλει γάρ με τὸν Κάσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἄνωθεν Γαλιλαίας κώμας ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι ἐκφορῆσαι· θέλει γὰρ ἔφασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν πρὸς πατρίδος τειχῶν αὐτὸν ἀναλῶσαι. Κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Gallilaam veneram, et ista ab ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio hisce de rebus, et quid me facere juberent ab illis requiro. Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis legationis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilaeae tutelae providerem. Ceterum collegae, quum grandem pecuniam haberent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res compositae essent, assenserunt. Una igitur cum illis profectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen est Bethmai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et primores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione utungerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius id facere permitterent. Multum quidem Capellus primo resque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Jesus autem Sapphia filius nos praevenit, quem primum pro nantarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Galilaeis palatium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quaedam conclavium inaurata viderat: multaque diripuerunt praeter animi nostri sententiam. Nos enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primoribus habitum, in superiorem Galilaam a Bethmais secesseramus. Jesu autem factio Graecos omnes eam urbem habitantes interimat, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum, quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quae e diripientium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex aere Corinthio, et mensae regiae, et satis magnum argenti non signati pondus. Quaecunque autem accipiebam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, interminatus ne cuiquam praeter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, acire desiderans quidnam animo agitare: moxque deprehendi eum rerum novarum cupidum, et ad principatum arripiendum aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Caesaris, in superioris Galilaeae vicis repositum: namque se velle dicebat id insinere in structuram patriae moeniam. Atqui ego, quum intellexissem quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοούμην φυλάττειν, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευθῆναι. Μὴ πείθων δέ με
 5 περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρόνοητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαβεῖν ἐτοιμότετοι. Φθείρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψηφίσασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοθῆναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυ-
 10 χίαν ἤγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπισέφερε παυουργίαν. Ἐφῆ γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τὴν Φιλίππου Καισάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλεισμένους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκοῦντος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ
 15 οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον ᾧ χρῆσονται καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρασχεῖν, μὴ δι' ἀνάγκην Ἑλληνικῷ χρώμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνουσιν. Ταῦτα δ' οὐχ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ πα-
 20 ρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μιᾶς πωλουμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλοις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσάρων, πᾶν τὸ ἔλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπέμψατο, λαβὼν ἐξουσίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν· οὐ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ
 25 διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους, μὴ κωλύων καταλευσθεῖν ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστων χρημάτων ὁ Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ἡτύορσεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπο-
 30 λύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην ὅλων τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητας. Μεταπεμφάμενος δὲ τῶν ληστῶν τοὺς ἀνδρειοτάτους, ἀφελέσθαι μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα οὐχ ὅλον τε ὃν ἐώρων· ἐπεὶ αὖτε τὸ πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέ-
 35 γων ἐκόντας ὀλίγον δίδοναι μᾶλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρπαζομένας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, ἐὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ ὅταν τὸν μισθὸν μὴ λάβωσιν, ἀπέλυσα, παραγγείλας μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μήτε
 40 τοῖς περιοίκους. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅσον ἐβδομήκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προφάσει φιλάς καθάπερ ὁμηρα τῆς πίστεως ἔχειν, φίλους τε καὶ συνεκδήμους ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρε-
 45 λάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιούμην, μηδὲ προπετεῖα πειρώμενος τοῦ δικαίου διαμαρτάνειν, καθαρνεύειν δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ,
 50 καὶ ἀπέχεται τις τῶν παρανόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ τοῦ φθόνου διαβολὰς φεύγειν, ἄλλως τε καὶ ἐξουσίαν ὄντα μεγάλης, γυναῖκα μὲν πᾶσαν ἀνύβριστον ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν διδομένων ὡς μὴ χρήζων κατεφρόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀφειλόμενάς μοι ὡς ἱερῇ δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis servare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis igitur a me neutiquam impetratis, ad collegas se convertit: futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vinci a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joannes usus est. Aiebat enim Judæos Cæsareæ Philippī incolas, mandato vicarii regis imperii res administrantis conclusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipse cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græcorum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admodum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potestatem accepisset: non enim voluntate mea hoc ei permisum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram, multum pecuniæ Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimissem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latronum fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducere. præstabilius esse dicens, nonnihil sponte illis dare quam ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Acceptoque ab eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non venturos esse nisi accersiti fuerint, aut quum non accipiant mercedem, eos dimisi jussos bello non lacessere aut Romanos aut finitimos. Id enim mihi imprimis curæ erat ut Galilæa tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilæorum magistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitie habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in judiciis assessores adsciscebam, et ex illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dante ut temeritate ab justitia non discederem, sed memet a muneribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, quæ ætate etiam si quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem contamelia liberam servavi, quæque dono offerbantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsi: imo

κτάς ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς πέριξ πόλεις κατοικοῦντας νικήσας, ἔλαβον, & καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πεπομφέμαι. Καὶ δις
 5 μὲν κατὰ κράτος ἔλυν Σεπφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετρακίς, Γαδαρεῖς δ' ἅπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλεύσαντά μοι λαθὼν ὑποχείριον, οὐτ' αὐτὸν οὔτε τινὰς τῶν προειρημένων ἔδυν ἐτιμωρησάμην, ὥς προῖον ὁ λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν
 10 Θεόν (οὐ γὰρ λελήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνῳ ῥύσασθαι με χειρὸς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοῖς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάξαι. Περὶ ὧν ὑστερον ἀπαγγελοῦμεν.

ιζ'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τοῦ πλήθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε ληφθεισῶν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐχ οὕτω ταῖς ἑαυτῶν ἐπεστέναζον συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἡμῶν ἐφρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα δ' ὄρων Ἰωάννης ἐφρόνησε· καὶ γράφει πρὸς με πα
 20 ρακαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρήσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἕνεκα θεραπείας. Κἀγὼ, μηδὲν ὑποπτεύσας πράττειν αὐτὸν πονηρὸν, οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω κατάλυσιν
 25 ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφιξιμένοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπειτηδείων ἀφρονίαν παρασχεῖν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

ιζ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριέων
 30 πόλιν, ἔπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστεως προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἑδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰετῶν πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείας ἔχοντες καὶ στάσεις χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος
 35 καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὠρητήκεσαν ἀποστάντες ἐμοῦ προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθεστάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὥς προείπον, τὴν τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλων, καὶ με σπεύδειν
 40 παρακαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακοσίους ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὧν τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιούμην, προπέμφας ἄγγελον τὸν τῇ ἐμῇ παρουσίᾳ τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα.
 45 Πρῶτ' δὲ πλησιάζοντός μοι τῇ πόλει, τὸ πλήθος ὑπνείαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· ὃς καὶ πάννυ με τεταραγμένως ἀσπασάμενος, δείσας μὴ εἰς ἑλεγχον αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀφικόμενης ἀπολέσθαι κινδυνεύσει, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἑαυτοῦ κατάλυσιν. Κἀγὼ
 50 δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἑνός, καὶ μετὰ τούτου κατασχὼν δέκα τῶν ὀπλιτῶν, δημογορεῖν ἐπειρώμην τῷ πλήθει τῶν Τιβεριέων, στὰς ἐπὶ τριγχοῦ τινος ὑψηλοῦ, παρεκάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι·

JOSEPHUS. I.

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubiis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me Hierosolyima misisse ad cognatos fateor. Quumque bis Sephoritis vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Joannem saepius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo praedictorum populorum pœnas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilæorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus liberisque in captivitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerint. Atqui Joannem, quum ista videret, subiit invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali alicujus auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissæ erat Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut apparerent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessariarum copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilææ, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberiensium urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscerent ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: præcipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos prævertendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncios a Sila, quem ego Tiberiadis prætorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem iudicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silæ literis, assumptisque viris deculis, tota nocte iter faciebam, præmisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salutasset, veritus ne facinore ejus detecto vitæ discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, præter unum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγνωσιν γὰρ αὐτοῖς οἶσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προεσταμένων δι' ὑποφίας γενήσεσθαι δικαίας, ὡς μηδὲ τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλαξάντων.

17. Ὀπίω δέ μοι πάντα λελάητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος· οὐ γὰρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκφύγω. Ἐπεπόμφει δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὁπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλίων 10 ὅπερ ἦσαν αὐτῶν· καὶ προσέταξε τοῖς πεμφθεῖσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένους ὡς εἴην μετὰ τῶν οἰκείων μεμονοιμένους. Ἦκον δ' οἱ πεμφθέντες, καὶ ἐπεπράχισαν τοῦργον, εἰ μὴ τοῦ τριγχοῦ θάπτον ἀπαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπὸ τινος Τιβεριέως Ἡρώδου προσανακουφισθείς, ὁδηγηθείς τε 15 ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίου λαβόμενος καὶ ἐπιβάς, παρὰ δόξαν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγὼν εἰς Ταριχάας ἀφικόμην.

18. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐπύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωζύνθησαν. Ἀρπάζαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλουν σφᾶς ἀγεῖν ἐπ' αὐτούς· (θελὶν γὰρ ἔφασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν) διηγέλλοντες τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι 20 καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες· παρεκάλουν τε πλείστους συναχθέντας ἀρικέσθαι πρὸς αὐτούς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ πράττωσι τὸ δοῶσαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν μεθ' ὁπλῶν, καὶ παρεκελεύοντό μοι προσβαλεῖν τῇ 30 Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἔδαφος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίου πολέμου κατάρχειν. Μέχρι λόγων γὰρ ὦμην εἶναι δεῖν τὴν φιλο- 35 νεικίαν· καὶ μὴ οὐδ' αὐτοῖς ἔφασκον συμφέρειν τοῦτο πράξει, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα τῆς ὀργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

40 κ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτοῦ γενομένης, ἔδεισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὁπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίσχαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γε- 45 μένων· παρεκάλει τε μηδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, προστεθειθεὶς ὄρκους καὶ δεινάς τινας ἀράς, δι' ὧν ᾤετο πιστευθήσεσθαι περὶ ὧν ἐπέστεilen.

κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὁπλῶν) εἰδότες τὸν 50 ἄνθρωπον ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπιόρκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἀρδὴν ἀφανίσαι ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχαλα. Χάριν μὲν οὖν ἔχειν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὡμολόγουν ἐγὼ καὶ νικήσειν αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπηγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμῶς

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam iubentem me descendere: non enim me tempus sollicitum esse de Tiberensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocus e sepio desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praeviente viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum consenso, e manibus inimicorum praeter opinionem clausus, Tarichaeas me contuliassem.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle penas ab ipsis); facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adaequata incolas cum uxoribus et liberis in servitotem abducerem: eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi: imo ne ipsis quidem dicebam id expedire, Romanis exspectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, jusjurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iniquae scripserat fidem esse facturum.

21. Galilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nosset malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsam et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondebam: verumtamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀξίῳ, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προηρημένῳ τὰς παραχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀφικνούμενην.

5 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἑτέρα με πράξει περισπᾶσαντες ἀδείεις εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιληστήν εἰς τὴν Πτολεμαίδος μεθορίαν, ὑπέσχεοντο δώσειν πολλὰ χρήματα θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πόλεμον ἐξάψαι εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιτεσεῖν ἡμῖν ἀνετοίμοις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαθεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀφικέσθαι. Συγχωρήσαντος δὲ μου (τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμενη) ἀναλαβὸν τὸ σύνταγμα τῶν ληστῶν ἔσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἔφθασεν αὐτοῦ τέλος λαθεῖν ἢ κακουργία. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, 20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἦκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγοράν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλὴν. Ἐπηγόμενός δὲ πολλοὺς ὀπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριώων· εἶτα προστάξας τὰς ὁδοὺς πάσας ἀσφαλίστατα φρουρεῖσθαι, παρήγγειλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν 25 πρῶτων εἰσελθεῖν ἰᾶσαι, ἀποκλείσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βιαζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ κελεύσαντος ἐμοῦ ῥῖψαι τὰ ὄπλα θάττον, (εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεθνήξεται,) περιστώτας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῇ τοὺς ὀπλίτας, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ' 35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμὲ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλὴν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμφθεῖ· συγγνώσεσθαι δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσκειν καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. Ὑπισχνουμένου δὲ πάντα ποιήσειν ἐκείνου, ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτῷ συναγα- 40 γεῖν πάλιν ὅς πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἠπειλήσας, εἰ μὴ παύσαιντο τῆς ἀγνομοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίνας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀφικνούνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ 45 τῆς τῶν Τραχανιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὄπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικομίζοντες. Τούτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκάζοντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἴασα βιασθῆναι, φάσκων δεῖν ἕκαστον ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν 50 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· χρῆναι δὲ τούτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντος δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἤκουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνῆθ' εἰσὶν ἅπαντα παρεῖχον ἀψιφλῶς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebar, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque cædibus. Quumque id persuasissem Galilæorum multitudini, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolæ, quum statuisent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suam prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecunie vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quæ promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum præsenſeram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agtaverat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audivissem, in forum processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adsciscebam multos Galilæos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis præſidiis et custodiis munirentur, portarum præfectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intromitterent, ceteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quæ imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est: quumque ipse jussissem ut ocus arma projiceret, (alioqui moriturum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit respicere, mihi que fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me pœnas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinerent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Hos quum Judæi circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non permisi ut vi ulla eo adigerentur, dicans hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii præniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκουον Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρούριον ἐξαιρῶντας. Οἱ δὲ πεμφθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἤρχεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν τόπων ἐφεδρεύοντες ἐπολιόρχουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δὲ ὁ δεκάδραρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπίστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρήναι εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίαις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίου, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὸν ἰππεῖς οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾶ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμάχους, νυκτὸς ὁδούσας, ἦκεν εἰς τὴν κώμην ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαταξαμένου δὲ κάμου μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδὶον ὑπάγειν ἡμᾶς ἐπειράτο, (σφόδρα γὰρ τοῖς ἰππεῦσιν ἐπειπίθει,) οὐ μὴν ὑπηρεύσαμεν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἰππεῦσιν, εἰ καταβαίημεν εἰς τὸ πεδὶον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν,) ἔγνων αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ μέχρι μὲν τινος γενναίως ἀντέσχε σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀρχεῖν δ' ὁρῶν κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὖσαν αὐτῷ τὴν ἰππικὴν δύναμιν, ἀναξέγγυσιν ἀπρακτὸς εἰς Γαβᾶν πόλιν, τρεῖς ἄνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰσόμεν γὰρ κατὰ πόδας ἐγὼ, δισχυλίου ἐπαγόμενος ὁπλίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίαις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἰκοσι δ' ἀπέχουσαν στάδια τῆς Γαβᾶς, ἐνθα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς ὁπλίτας ἔκωθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς προστατάς ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι τοὺς πολεμίους ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκπορήσωμεν, (πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερνίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν πέριξ κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμήλους καὶ τοὺς δνους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμεν) διέπειψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προσκαλούμην εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐχ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέπληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβεριέων χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεηλατῆσθαι. Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς ἰλῆς μὲν ἐπαρχος, παρειλήθει δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τιβεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγινόμην.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν τοῖς Γισχάλοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη· κατάλυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς φθόνον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον, καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηκόων μῖσος ἐξάψειεν, ἔπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπφωριν, νομίζων πρὸς τοῦτοις καὶ τοὺς Γάβαρ (πόλεις δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν αἱ μέγιστα) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequo Modio, Gamala castellum expugnaturus. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Aebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campi praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicuissem, Aebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem proliceret; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossem quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus confligere. Et Aebutius quidem itaque qui cum eo erant aliquantisper strenue resistunt: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Aebutius, quum milites extra vicum statuisssem, iussissimque eos caute admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportarem, (nam magna ejus vis, quae Bernices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Aebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitanum iter flexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse depraedatam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursu custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstitissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae res prospericerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam habere, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id talis: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi invidere cepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me bene

ἀποστάντας αὐτῷ προστίθεσθαι· κρείττον γὰρ ἐμοῦ
στρατηγήσειν αὐτῶν ἔρασκεν ἑαυτόν. Καὶ Σεπφωρεῖς
μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσείχον διὰ τὸ Ῥωμαίους
ἡρῆσθαι δεσπότης) οὐκ ἐπένευον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν
6 μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἔδεχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατέ-
νευον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρα κατοικοῦντες
προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν
αὐτοὺς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ
ἑταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φα-
10 νεροῦ τὴν ἀπόστασιν οὐχ ὠμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἔδε-
δοίκεσαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πεῖραν αὐτῶν τῆς
πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος
δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεβούλευον.
Καὶ δὴ ἀφικόμεναι εἰς κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύ-
15 τήν αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριττηνοὶ γένος,
ἐπιτηρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως
ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τιῶν ἱππέων
ἀσφαλείας χάριν ἐπομένων, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου
20 τὴν πορείαν ποιοιμένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτε-
λοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν
αὐτοῖς ἄφνω· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἠνάγκασαν,
ὅσα δ' ἐπεφύετο πάντα διήρπασαν. Καὶ ἤκον εἰς
Ταριχαιὰς πρὸς με τέτταρας ἡμιόνους καταφόρους
25 ἄγοντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου στα-
θμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ
βουλόμενος διαφυλάξαι τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν
ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ
τοὺς ἐχθροὺς ἀποστρεῖν,) πρὸς μὲν τοὺς κομισάντας
30 ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράσεως αὐτῶν
ἐπισκευασθῇ τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεα-
νίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων
καθάπερ προσεδόχσαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ
τῆς Τιβεριάδος κόμας, προδιδόναι μέλλειν με Ῥωμαίοις
35 τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κερῆσθαι γὰρ σοφίσματι
πρὸς αὐτοὺς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς Ἱεροσο-
λυμιτῶν πόλεως, ἐγνώκοναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότη
ἀποδοῦναι τὰ ἡρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτό γε τῆς
40 ἐμῆς γνώμης αὐὸ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ
αὐτῶν μεταπεμψάμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα
καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευὶ, φίλους ἐν τοῖς μάχιστα
τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκεύη
λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον
45 ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα
ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπισχούσης δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἄπασαν
ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις
προδίδεσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν
50 τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχαιὰς κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ
τοὺς νεανίσκους ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς
σωματοφύλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας κοιμώμενον με κατα-
λιπόντας παραγενέσθαι ὄχτον εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ
βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγοῦ.

gressi se ipsi adjungerent; aiebat enim se illis ducem fore
me praestantiorum. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim
neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant)
illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad
defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam
sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabaror-
um incolae Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc
eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et
Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores
esse haud palam declarabant; (nam Galilaeos valde metue-
rant, ut qui jam ante saepius experti fuissent eorum
erga me benevolentiam:) verum clam, observato tempore
opportuno, milii insidiabantur. Adeoque maximum adii
periculum ex hujusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritteni, quum
animadvertissent uxorem Ptolemæi, regis procuratoris,
multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis
gratis eam sequentibus, per magnum campum ex provincia
regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos
repente irruunt: et mulierem quidem profugere coegerunt,
quæ vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto
Tarichæas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes
vestimentis onustos et alia supellectile: quin et argenti
pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Hæc ego
servare volens Ptolemæo, (nam et ejusdem mecum tribus
erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,)
his qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut
ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri.
Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de præda
non ceperant quemadmodum expectabant: profectique in
vicos Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me
Romanis regionem eorum prodere: me enim ipsos com-
mento elusisse, dicentem, quæ ex rapto allata erant, ser-
vatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymita-
næ, quum contra apud me decrevissem quæ erepta essent
suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum
recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis
duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui
regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quæ
rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam cura-
rent, mortem eis in multam interminatus, si alteri ista
renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilæam totam pervasisset,
quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque
omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Ta-
richæarum etiam incolæ, qui et ipsi juvenes verum dicere
arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormien-
tem deserere, seque quam ocissime in circum recipere,
cum omnibus de duce suo consilium inituros. Quum au-

Πειθομένων δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολὺς ὄχλος
ἤδη προσυνήθροιστο, μίαν τε πάντες ἐποιοῦντο φωνήν,
κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτοὺς γεγεννημέ-
νον. Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκαιεν ὁ τοῦ Σαπφία παῖς
Ἰησοῦς, ἀρχὼν τότε τῆς Τιβεριάδος, πονηρὸς ἀνθρώπος
καὶ ταραξὶς μεγάλη πράγματα φύσιν ἔχων, στασιοποιὸς
τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν
εἰς χεῖρας τοὺς Μωϋσείως νόμους καὶ προσελθὼν εἰς
μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολῖται, μισεῖν
10 « δύνασθε Ἰωσήπον, εἰς τοὺς πατέριους ἀποδλέψαντες
« νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης
« ἔμελλε γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων,
« τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τολήσαντα. »

κη'. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοήσαντος,
15 ἀναλαβὼν τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατηγό-
μην ἔσπευδεν ὡς ἀναιρήσων. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθό-
μενος διὰ κόπον πρὸ τῆς παραγῆς κατεσχήμεν. Σίμων
δ' ὁ τοῦ σώματος μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ
καὶ μόνος παραμεινὼς, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
20 τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐφεστῶτά μοι κίνδυνον ἐξαγ-
γέλλει· ἡξίου τε γενναίως θηήσκειν ὡς στρατηγὸν
ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσοντας ἢ
κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ
τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλήθος ὁρμήθην
25 προελθεῖν. Μετενδὺς οὖν μέλαινας ἐσθῆτα, καὶ τὸ
ξίφος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ' ὁδὸν ἐτέ-
ραν, ἥ μὴδένα μοι τῶν πολεμίων ὑπαντιάσειν ὤμην,
ἦεν εἰς τὸν ἵπποδρομον, ἄφνω τε φανείς καὶ πρηνῆς
πεσὼν καὶ τὴν γῆν δάκρυσι φύρων ἐλεεινὸς ἔδοξα πᾶσιν.
30 Συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διστάνασι τὰς
γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμενη πρὸ τοῦ τοὺς ὀπλίτας ἀπὸ
τῆς οἰκίας ὑποστρέψαι. Καὶ συνεχώρουσι μὲν ἀδικεῖν
ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἐδεδῶκεν δὲ διδάξαι πρότερον εἰς
τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
36 χρήματα, καὶ τότε θηήσκειν, εἰ κελεύοιεν. Τοῦ δὲ
πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ ὀπλίται, καὶ
θεασάμενοί μὲ προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν
δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος ἐπεισθήσαν, προσδοκῶντες,
ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
40 λεὶ τετηρημένα, ὡς ὁμολογηκὸτα τὴν προδοσίαν ἀναι-
ρήσειν.

κθ'. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
« πον, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιτοῦ-
« μαί· βούλομαι δ' ὅμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
46 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξε-
« νωτάτην οὖσαν ἐπιστάμενος, πληθύουσάν τε τοσοῦτον
« ἀνδρῶν, οἱ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφι-
« κοντο κοινῶναι τῆς ὑμετέρας γενόμενοι τύχης, ἐβου-
« λήθην τείχῃ κατασκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
50 « περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὀργὴ δαπανωμένων εἰς
« τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν
Ταριχαιατῶν καὶ ξένων ἐγέρεται φωνή, χάριν ἔχειν
ὁμολογούντων καὶ θαρρεῖν προτρεπομένων, Γαλιλαῖοι
δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam
ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant
omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipso-
rum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus
Sapphiae filius, summus eo tempore Tiberiadis magistra-
tus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas,
quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis stode-
bat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges
et in medium prodiiisset, « si non vestri gratia, inquit, o
« cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges
« conjectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius,
« proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum prose-
« quuti, ab eo qui huiusmodi quid ausus est poenas exi-
gite. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, mili-
tibus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversa-
bar, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui
nilhil praesenseram, ex lassitudine ante tumultum somno
captus, quiescebam. At Simon, cui commissae erat corpe-
ris mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat,
viso civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi
impendens enunciat : orabatque ut forti animo, prout du-
cem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, prius-
quam penetrarent hostes vim illaturi aut interficere.
Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum
Deo permiseram, desiderio tenebar memet proripiendi in
mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appen-
soque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium
mihi occurrurum esse putabam, in circum ibam, et ex im-
proviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis
perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum.
Quum autem intellexissem factam esse in populo mutatio-
nem, pro virili adnitebar illos ut in varias distraherem
sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et
concedebar quidem me inique egisse, ut ipsorum ferret opi-
nio, postulabam vero ut primum ipsos docerem, quem in
usum pecuniam rapto quaesitam et ad me allatam serra-
rem, et tunc me mori non recusare, si juberent. Multitudi-
nem vero ut dicerem jubente, supervenerunt milites, et ad me
conspicuum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs
imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore expectantes
ut, ubi ipsis fassus fuero me regi pecuniam servasse,
quasi mea confessione proditionis compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam,
« tribules, mortem, si eam commeritus fuerim, non de-
« precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita-
« tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum ani-
« madverterem ad hospites excipiendos propensissimam,
« multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua
« relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent
« fortuna, mihi in animo erat moenia condere ex istis pecu-
« niis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas
« plane fueram insumpturus in eorum structuram. » Ad haec
Tarichaeatae quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi
agentes, meque bono esse animo adhortantes ; Galilaei vero
et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλούντων, τῶν δὲ καταφρονεῖν. Ἐπει δὲ ἐπηγγειλάμην καὶ Τι-
 βεριάδι κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν
 αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ὑπεχώρουν ἕκα-
 5 στος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυ-
 γῶν τὸν προειρημένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ
 ὀπλιτῶν εἰκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησται καὶ τῆς στάσεως αἰτίοι, δει-
 10 σάντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραγθῶσιν ὅτ' ἐμοῦ
 τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἐξακοσίους ὀπλίτας ἤκον
 ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔνθα διέτριβον, ἐμπρήσοντες αὐτήν.
 Ἀπαγγελθείσης δὲ μοι τῆς ἐφόδου, φεύγειν μὲν ἀπρε-
 πές ἡγησάμην, ἔκρινα δὲ παραβαλόμενος χρήσασθαι τι
 καὶ τόλμῃ. Προστάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς
 15 θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶον ἀναβὰς παρεκάλουν
 εἰσπέμψαι τινὰς ληψομένους τὰ χρήματα· παύσασθαι
 γὰρ οὕτω τῆς ὀργῆς αὐτοῦς ἔξην. Εἰσπεμψάντων δὲ
 τὸν θρασύτατον αὐτῶν μάλιστα αἰκισάμενος εἰς τὸ μυ-
 χαίτατον τῆς οἰκίας παρασύρας, τῶν ἑτέρων τε τῶν
 20 χειρῶν ἀποκόψαι κελεύσας καὶ κρεμάσας ἐκ τοῦ τραχή-
 λου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστειλαντας. Τοὺς
 δ' ἔλαβεν ἐκπληξίς καὶ φόβος οὔτι μέτριος. Δείσαντες
 οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτα πείσεσθαι εἰ μένοιαν, (εἰκάζον γὰρ
 ἔνδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν ὀπλίτας,) εἰς φυγὴν ὥρμη-
 25 σαν. Κἀγὼ τοιοῦτω στρατηγίᾳ χρησάμενος τὴν
 δευτέραν ἐπιβουλὴν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὰς ἡρέθιζον, τοὺς ἀφι-
 κομένους πρὸς με βασιλικούς μεγαίστᾶνας οὐκ ὀφείλειν
 30 ζῆν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θρόνους εἰς τὰ παρ' αὐ-
 τοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωθῆσόμενοι πάρισσι· διέβαλλόν τε
 φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλυτὰς τοῦ Ῥωμαίων
 περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπέθετο, ταῖς τῶν
 λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατῶμενοι.
 Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν ὄχμον ἀνε-
 35 δίδασκον μὴ δεῖν διώκεσθαι τοὺς καταφρονέοντας πρὸς
 αὐτοὺς, τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν φαρμάκων αἰτίας
 διέσυρον, οὐκ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥω-
 μαίους λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμακείων ἦν νικᾶν τοὺς
 πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγον μὲν
 40 ἐπείθεοντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν
 ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγαίστᾶνων. Καὶ ποτε μεθ'
 ὀπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχαῖα ἐπῆλθον,
 ὥς ἀναιρήσοντες. Ἐδείσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ
 μύσους τέλος λαβόντος ἀνεπίδατος γένηται τοῖς κατα-
 45 φυγεῖν εἰς αὐτὴν θέλουσιν. Παρεγνόμην οὖν εἰς τὴν
 τῶν μεγαίστᾶνων οἰκίαν μετὰ τινων ἐτέρων, καὶ κλεί-
 σας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην
 ἀγούσαν, μεταπεμψάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς
 ἐμβὰς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰππηνῶν διεπέρασα, καὶ
 50 δούς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων (οὐ γὰρ ἡδυνήθην
 αὐτοὺς ἐπαγαγέσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδρά-
 σεως) ἀπῆλυσα, πολλὰ παρακαλέσας τὴν προσπεσοῦ-
 σαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. Αὐτὸς τε μεγάλως
 ἠχθόμενος, βιασθεὶς τοὺς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse iubentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me ædificaturum mœnia, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum præter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis ne pœnas ab iis exigerem ob ea quæ perpetrarant, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nuncio autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me proripere, decrevi memet periculo audacter et intrepide objicere. Clausis igitur meo jussu ædium foribus, quum cœnaculum ipse conscendissem, postulabam ut ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intro miserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscondi, colloque ejus appendissem, ita affectum ejeci ad eos qui ipsum miserant *rediturum*. At illi animis consternati erant et metu non mediocri perculsi. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic hærent, eadem paterentur, (conjectabant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus stratagemate, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursum in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regios, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recnsantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum præstigiis quæ ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Quum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare possent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant: quum autem digressi essent, rursus a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in ades quas Tarichææ habitabant impetum faciebant, quasi eos interfecturi. Quod ut audiavi, valde timui ne hoc scelere perpetrato nemo in posterum vellet auderetque ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum ædes proficiscebam, et obseratis foribus, ac fossa excavata quæ inde ad lacum duceret, accitum navigium cum eis inscendens, in Hippenorum confinia trajeci; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accoersere) dimisi, multis verbis rogatos ut præsentem necessitatem forti ferrent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολεμίαν· ἀμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτοὺς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν χώραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. Καὶ τὰ
5 μὲν περὶ ἐκείνου τοῦτ' ἔσχε τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβεριέων πόλιν κατοικοῦντες γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάξουσιν αὐτῶν τὴν χώραν· θέλει γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κάκεινω μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἀφι-
10 κόμενον δὲ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχέμην, Ἡκνέεισαν δὲ τὰς Ταριχαίας ἤδη τετειχίσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπερούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς οὐ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοποροῦντας ὁρῆναι, οἱ ὄδραν παρῆσαν τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἔκειν. Εὐθέως γοῶν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
20 πολλῶν ἐπαίνων ἠφίεσαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφημους· καὶ ἐπιδραμῶν τις ἀπήγγειλέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀφίστασθαι μου διεγνωκασιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐπαράχθην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὅπλιτας ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχαίων ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀφει-
25 κώς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (δοσάκις γοῶν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐπιουμένην πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πίστεως λαβὼν πολλὰκις·) μόνους δ' ἔχων περὶ ἑμαυτὸν ἐπτά τῶν ὀπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἠγόρουν δὲ πράξω. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἥδη τὴν ἐστώσαν ἡμέραν οὐκ ἐδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀφικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν ὄπλα λα-
35 βεῖν, κωλύοντων ἡμᾶς τῶν νόμων, καὶ μεγάλη τις ἐπέγειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαίαισι καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμιν τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἐώρων οὐχ ἱκανοὺς ἐσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρθεσιν ἐώρων μακροτάτην· φθῆσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀφικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὥμοιην. Ἐβουλεύομην οὖν στρατηγήματι χρῆσθαι τινὶ κατ' αὐτῶν. Παραχρῆμα δὲ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαίων ἐπιστήσας φυλάξοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξίεναι θέλοντας, καὶ τοὺς πρώτους τῶν
45 οἰκῶν προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καθελεῦσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἔπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβεριέων πόλιν. Καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν, οὓς ἔφην ἐπτά τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.
50 λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ὡς ἔγνωσαν οὐχ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐθεάσαντο πλήρη, δέισαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλαγέντες, ὡς ἐπιθατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώμας. Πρίψαντες οὖν τὰ ὄπλα,

confugerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, perimi, quam in mea ditione. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulsit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut moenia ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam mœnibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parasset, architectos iubebam operi manus admovere. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæatas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ovabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæas domum quemque suam dimiseram, quod dies insequens sabbatum esset : quippe nolebam iis qui Tarichæis erant militari multitudo molestiam facessere, (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum sæpius fecerim,) sed septem duntaxat militibus et amicis quosdam circa me habens, incertus hærebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespera appetente : nam etiamsi advenissent, crastina die ad arma non iretur, lege nos id facere vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permissem, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfecissem, summa cum cautione eos qui egredi vellent observatos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatore scum adducto me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore perculti, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum ux-

μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀφίεντες (εἵκαζον γὰρ οὐ προπεύσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γεγόμενος, ἀγκύρας μὲν ἐτι πόρρω τῆς γῆς ἐκέλευον βαλέσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατὰδῆλα τοῖς Τιβεριεῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάσας δ' αὐτὸς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεμφόμεν αὐτῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἴεν, πάσης δικαίας ἀνευ προφάσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολογοῦν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεσθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πλήθους προεστῶτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτοίμως καὶ πεμψάντων ἀνδρας οὓς προεῖπον, ἐμβιδάσας ἀπέλυον εἰς Ἱερουσαλὴμ φοιτῶντας.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρῶτους ἀνδρας οὐκ ἑλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλήθος, ὡς εἶδον εἰς ὅλων κακῶν ἥκουσι μέγισθος, παρεκάλουν με τὸν αἶτιον τῆς στάσεως τιμωρῆσθαι. Κλεῖτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετὴς νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτείνειν μὲν οὐχ ὅσων ἡγούμενος ὁμόφυλον ἀνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμὲ τινὶ σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλεῖτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσούτο πλήθος προδιελθεῖν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουλήσθαι κατὰδῆλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεῦσιν, αὐτὸν Κλεῖτον φωνήσας, « ἐπειδὴ καὶ ἄξιός, εἶπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμὲ γεγόμενος, γενοῦ σαυτοῦ δήμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα τιμωρίαν ὑπόσχῃς. » Τούτῳ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγχωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσα. Κάκεινος ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν λαβὼν μάχαραν κόπτει τὴν ἀριστερὰν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἔπαυεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ἱερουσαλὴμ ἀφίκοιεν, γινόντες τὴν στρατηγίαν ἥ κατ' αὐτῶν ἐχρησάμην, ἀπεθύμαζον ὅτι χωρὶς φόνων ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρῆκῃς μεταπεμψάμενος τοῦ πλήθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείκνους ἐποιήσαμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἔλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύναμιν οὐδ' αὐτοὺς ἀγνοῶ πασῶν διαφέρουσαν, σιγῇ μὲν τοῖς διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦτα συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένουσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσανασχετεῖν ἐμοὶ στρατηγῷ· μηδὲν γὰρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βραδύως ἐπιεικοῦς ὁμοίως τυχεῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμίνηνσκον ὅτι πρόσθεν ἤ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱερουσαλὴμ οἱ Γαλιλαῖοι τὰδελφοὺ τὰς χεῖρας ἀποκόψειαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων κακουργίαν ἐπικαλέσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito nefando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vectoribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscultassent, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tarichæas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas dicebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam poenam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, praecepi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingratu exstisti, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris, « poenam graviolem subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, ægre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichæas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caede sedavisset eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia accivissem, (erat in his Justus, et Justus pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus opportunitum expectantes; neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nacturos esse, qui mihi adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilæi fratri ejus manus amputaverint, obiecto ei litterarum ante bellum fictarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalitæ, die-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλοιεν Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρόνως κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστία-
 5 σιν διαλεγθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰούστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λζ'. Πρὸ δὲ τούτων συνέδῃ τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν
 10 Οὐάρον ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀφίχθαι Μόδιον Αἰκουον, ἀνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλοι, γράφει πρὸς τοῦτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
 15 μόθια γράμματα πρὸς τοὺς βασιλεῖας ἀποστεῖλαι. Καὶ Μόδιος, δεξιόμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σώζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγινούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλεῖας ἐπέμψεν τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῇ τὴν περὶ
 20 Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διήλθεν ὡς στρατηγοίη τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον,) ἐπέμψεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμψαντας τὸν Φιλίππον. Καὶ παραγενομένοιον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμοσίν ἐπεδείκνυνεν ὅτι δὴ Φιλίπ-
 25 πος οὗτος ἐστίν περὶ οὗ διεξέχει λόγος ὡς Ῥωμαίων ἀποστάντος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς τινὰς ἀναλαβόντα ὅαττον εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκείους αὐτῷ πάντας ἐκεῖθεν ἐξάγοντα καὶ τοὺς Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστή-
 30 σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινὰ νεωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως ἐπιστελλαντος, ἔσπευδε ποιήσων ἃ προσέταξεν.

λς'. Ἰώσηπος δὲ τῆς ἱατρίνης πολλοὺς νεανίσκους θρασείας προτρεπόμενος αὐτῷ συνάρασθαι, καὶ ἐπανα-
 35 στὰς τοῖς ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀφίστασθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δι' αὐτοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληφόμενους. Καὶ τινὰς μὲν ἐβιάσαντο, τοὺς δὲ μὴ συναρεσκομένους αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἀνῆρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ'
 40 αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ Τιβερίεως ἀδελφὸν ἀνέιλων, καθὼς ἤδη προείπομεν. Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
 45 ναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσαντας αὐτῶν τῇ πόλει τείχη. Καὶ πρὸς οὐδέτερον ἀντεῖπον ὧν ἤξιωσαν. Ἀφίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανίτις χώρα μέχρι κώμης Σολύμης. Σελευεῖξ δὲ καὶ Σω-
 50 γάνη φύσει κώμαις ὀχυρωτάταις ὠκοδόμησα τείχη· τὰς τε κατὰ τὴν ἀνω Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάνυ πε-
 55 τρώδεις οὖσας, ἐτείχισα παραπλησίως· ὀνόματα δ' αὐταῖς, Ἰάμνεια, Μηρώθ, Ἀχαβάρι. Ὠγύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ, πόλεις μὲν Ταριχάας, Τιβεριάδα, Σέπφωριν, κώμας δὲ Ἀρβήλων σπήλαιον, Βηρσάβην, Σελαιμὴν, Ἰωτάπατα, Καφαρεκχὼ καὶ Σιγὼ καὶ Ἰαφὰ καὶ τὸ Ἰταβύριον ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ σίτον

sidentes a Babylonis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justi maritum, modica poena affecerint. Ista quum in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omnibus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium e Gamala castello discessisse, hujusmodi de causa. Philippus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique successurum venisse Modium Æquum, virum sibi amicum olimque familiarem, ad hunc scribit, quæcumque ipsi evenierat narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas accepisset, valde letatus est, ut qui ex eis Philippum saluum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa, ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim percubuit ipsum ducem esse Judæorum qui bellum contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Quumque jam adesset, eum amice ommiterque salutatur rex, Romanisque ducibus monstrabat hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis descivisse. Moxque jubet eum assumpta equitum manu ocuis Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde abducturum, rursusque Babylonios in Balanæam restitutum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo exæqui, quæ facere jussus erat.

37. Josephus autem obstetricis filius, quem juvenes multos audaces secum stare hortatus esset et in primores Gamalitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindicarent. Et vi quidem nonnullos eo adegunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consanguineis, porroque Justi Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut jam ante diximus. Post hæc ad me scribunt, obsecrantes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis ipsorum mœnia excitaturi essent. Atque ego neutri postulationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Seleuciae, vicis natura munitissimis, mœnia circumdedit; alias item in Galilæa superiore vicos, quamvis scopulis impositos, muris similiter munivi. Nomina autem illis sunt, Jamnia, Meroth, Achabare. Loca præterea Galilææ inferioris munitentis firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem, Sepphorin; vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersabem, Selamin, Jotapata, Caphareccho, et Sigo, et Japha, et

ἀπεθέμην πολὺν καὶ ὄπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λγ'. Ἰωάννη δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μάλλον προστύζετο βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν. 5 Προθέμενος οὖν πάντως ἐκποδὸν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐτοῦ πατρίδι τοῖς Γισχάλοις κατασκευάζει τείχη, τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέννα Ἰωνάθην καὶ δπλίτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν 10 πείσαι τὸ κοινὸν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀφελόμενους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν ἔξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλεως μὲν Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπροῦ, τῆς δὲ Φαρισαίων αἰρέσεως, ὃ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι 16 τῶν ἄλλων ἀκριβείᾳ διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεως τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ τότε διαφόρως εἶγεν. Δεξιόμενος οὖν τὴν παράκλησιν 20 ἐπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανον καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γαμαλᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκόπτειν με φυόμενον καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μήχιστον αὐξήθεντα δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀπαιρηθεῖην. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς 26 περὶ τὸν Ἀνανον, μὴ καὶ φθάσας γινῶναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμεως. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανος οὐ βράδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαιεν· πολλοὺς γάρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τὸ πλῆθος προεστῶτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ 30 στρατηγῶ· ποιεῖσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρὸς, καὶ οὐ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται, φεύλων ἔργον εἶναι. λδ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνανοῦ, σιωπᾶν μὲν ἐκείνους ἤξιώσε μὴδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν τοὺς λόγους αὐτῶν· προσηύσασθαι γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν 35 ἵνα θῆττον μετασταθεῖν ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προσεκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμπειν δωρεὰς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανον· τάχα γὰρ οὕτως ἔρη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ τέλος ἐπραξεν ὁ Σίμων δὲ προὔθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανος 40 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μὴδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τοῦτο γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἐδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἀνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ 45 δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ δὲ τρίτος Ἰοζαρος ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτὸς, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. Τούτους ἐκέλευον ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φι- 50 λοῦσιν. Εἰ δὲ φαίεν ὅτι πόλεως εἶην τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τέσσαρας· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν ἔθνη τὰ πάτρια φάσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερω-

montem Itabyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adangebatur, ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decrevisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ mœnia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonathan Sennæ filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos ut suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilæos, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et e secta Phariseorum, qui accurata legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes restituere poterat, vetusque erat Joannis amicus eique perfamiliaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura summooverer. Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui populo præerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio ; atque improborum esse in eum accusationem instituire, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse quantocius e Galilæa ejiceret. Dein, accito fratre Joannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos : ita enim forsân futurum esse aiebat ut de sua sententiâ decedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinæ laude. Horum quidem duo viri erant populares, Jonathan et Ananias, secta Pharisei ; tertius autem Jozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur me ita diligenter. Quodsi respondeant, quia Hierosolymitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse : sin autem, quod legum bene peritus sim, subungere nec ipsos institutorum patriorum ignaros esse : sin vero dicere

σύνῃν λέγοιεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου διδώσιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δὲ τινα Γαλιλαίων ἤκουσαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἐξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημοῦντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφάμενοι τοῦτον καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφήν τῶν ὄλων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἔξοδον εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἐκὼν καταθείμην τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτεῖναι μηδὲν δεδωτάς· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγγράφεισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι· τοῖς τε Σέπφωρι καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέταττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξείπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιηγήθη, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἐγάριστους ἐπινγούς διὰ φθόνον ἀναιρεθῆναι με προστάζει, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔφη θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτῆσαι. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευοίμην. Λύπη δ' ἅπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς ἀπολουμένους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθεῖεν. Οὐ κατανεύοντας δὲ μοι ταῖς ἱκεταῖς αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ φρονιζόντος σωτηρίας, δέισαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τοὺς σηματοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὥς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν δέει τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένουτος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδίον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσχωίς ἐστιν ὄνομα τούτου.

μδ'. Θαυμάσιον δὲ οἷον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐθεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυποῦμενος καὶ τεταραγμένος, ἔδοξά τινα λέγειν ἐπιστάντα μοι, «παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὦ οὗτος, ἀλγῶν, παντός τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Τὰ γὰρ λυποῦντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυχεύσας. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, denuo subjicere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggesissent Jonathæ ejusque collegis, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde auditio Galilæum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jussurunt Jonatham ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comestum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Jonathas ejusque collegæ egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me sese accingeret; simul et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiasibus injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalæ filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod noveram cives in me adeo ingratos exstitisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universos autem, qui ea audierant, occupabat mœror, meque lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desierent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilæi ne post meum discessum latronibus contemptibiliores fierent, nuncios per Galilæam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibi metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est somnium. Quum enim in cubile me recepissem, moestas et turbatus ex his quas ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, «heus tu, qui mœres, alleva animum a mœrore, et liber esto a formidine. Quæ tu doles, magnum te reddent et in omnibus felicissimum. Nam facies ut non hæc solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἕτερα. Μὴ κάμνε δὴ μέμνησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαῖοι δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τοῦτον δὲ τὸν
 δειρὸν θεασάμενος, διανίσταμαι καταβῆναι προθυμού-
 μενος εἰς τὸ πεδῖον. Πρὸς δὲ τὴν ἑμὴν ὄψιν πᾶν τὸ
 5 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα βίψαντες ἑαυτοὺς καὶ δακρύον-
 τες ἱκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις,
 μὴδ' ἀπελθεῖν ἑσάντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνὸδρισμα
 τοῖς ἐχθροῖς ἐσομένην. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ
 10 ἐπειθον, κατηγάγκον ὄρκους μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλοιδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὡς εἰρνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ ἐόντι.

μγ'. Ταῦτα δὴ καὶ ἐπακούων αὐτῶν καὶ βλέπων τοῦ
 πλήθους τὴν κατῆφειαν, ἐκλάσθη πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 15 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλήθους καὶ προδήλους
 κινδύνους ὑπομένειν. Κατανεύσας δὲ μένειν, καὶ πεν-
 τακισχιλίους ἐξ αὐτῶν ὀπλίτας ἤκειν κελεύσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφάς, ἐπὶ τὰς οἰκήσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακισχίλιοι παρεγένοντο, τούτους ἀνα-
 20 λαβὼν καὶ τρισχιλίους τοὺς σὺν ἡμαυτῷ στρατιώτας,
 ἱππεῖς δ' ὀγδοήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὴν κώμην,
 Πτολεμαῖδος μεθόριον οὔσαν, ἐποίησάμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνείχον, ἐτοιμάζεσθαι σηκπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιον πόλεμον. Ἀφίκετο δ' οὗτος μετὰ
 25 δύο σπειρῶν πεζοῦ στρατεύματος καὶ ἱππέων ὀγδὲς μίαι,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεῖς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαῖδος.
 Βαλλομένου δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίων
 πόλεως, τίθεμαι κατὰ στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 30 ἐξήκοντα σταδίου ἀποσχών. Πολλάκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγονεν ὡς εἰς μάχην, πλέον δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιος ὅσῳ περ
 ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλη-
 τόμενος ὑπεστέλλετο τῆς μέντοι Πτολεμαῖδος οὐκ
 35 ἐχωρίετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 θης μετὰ τῶν συμπρέσβειων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερέα
 πεπέμφθαι, λαβεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν φανερώς
 40 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἐτόλμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 τὴν ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πέμ-
 νοντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφῳ χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκούσαν-
 « των τὸν ἀπὸ Γισχάλων Ἰωάννην ἐπιβεβουλευκέναι σοι
 45 « πολλάκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ καὶ παραι-
 « νήσαντες εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλευσάσθαι
 « δὴ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἤκειν θάπτον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 50 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραψον προσδοκῶντες
 δοῦναι θάπτερον, ἡ ὅτι χωρὶς ὅπλων ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἔξουσις ὑπαχείριον, ἡ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρῖνοῦσι
 πολέμιον. Ἦκε δὲ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομι-
 ζῶν, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspexerant,
 multitudo omnis Galilaeorum (erant autem in his mulieres et liberi)
 prostrata in faciem cum lacrimis supplicabant ne ipsos dederem in hostium potestatem, neve
 discederem regione ipsorum relicta expositaque inimicorum injuriis.
 Et quum precibus nihil proficerent, cogeabant me, adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque quum ista audissem, et vidissem populi multitudinem,
 spectivebar ad misericordiam, æquum esse existimans ut pro tanta
 multitudine non recusarem vel manifestum adire discrimen. Itaque
 mansurum me annuebam: quumque jussissem quinque millia ex
 ipsis cum armis et commeatu ad me venire, ceteros domum quemque
 suam dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa millia,
 assumptis his et ter mille militibus quos mecum habebam, et equi-
 tibus octoginta, recta contendebar ad vicum Chabolo in Ptolemaidis
 confiniis situm: atque ibi continebam exercitum, simulans mihi
 bellum gerendum esse contra Placidum. Is autem advenit cum
 duabus peditum cohortibus et ala una equitum, missus a Cestio Gallo,
 ut incenderet Galilaeorum vicos, qui proximi erant Ptolemaidis.
 Dumque ille ante Ptolemaensium urbem vallum exstrueret, ipse etiam,
 quum stadiis circiter sexaginta a Chabolo abessem, castra metatus
 sum. Et sæpe quidem militem utrinque produximus, quasi prælio
 congressuri, sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim,
 in quantum norat me modis omnibus agere ut pugnam inire-
 rem, præ metu prælium detrectabat: veruntamen a Ptolemaide non
 recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum collegis,
 quem missum Hierosolymis diximus a factione Simonis et Anani pontificis,
 et insidias ad me capiendum intendebat: non enim audebat aperto
 Marte me adoriri. Ad me vero hujusmodi epistolam scribit. «
 Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymis Josepho S. Nos ab Hierosolymitarum
 primoribus, qui audiverant Joannem
 « Gischalenum sæpe tibi insidias tetendisse, missi sumus,
 « ut illum increparemus, et in posterum facere admoneremus
 quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo
 « sit tecum deliberare de iis quæ in communem tibi nobis
 « cum utilitatem agenda sint, obsecramus ut ad nos oculus
 « non magno comitatu venias: neque enim vicus hic excipiendo
 est militum multitudinem. » Atque hæc scribebant, alterutrum
 expectantes, aut fore ut me ad ipsos sine armis venientem in
 sua potestate haberent, aut ut multos mecum adducentem pro
 hoste condemnarent. Istas ad me literas deferens veniebat
 eques, juvenis aliqui audaculus, qui olim sub rege stipendia
 meruerat. Erat au-

στρατευσαμένων. Ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἤδη δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίων πρώτων ἐστιώμενος. Οὗτος δὲ, προσαγγειλαντος οἰκέτου μοι ἤκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαῖον, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ κελεύσαντος, ἡσπάσατο μὲν οὐδ' ὄλως, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων ἤκοντες πεπόμφασί σοι. Γράψε δὴ τάχιστα καὶ σύ » καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τολμάν

10 ἐθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκάλουν καὶ συνδινεῖν ἡμῖν. Ἀρνησαμένου δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χειρὸς εἶχον ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν ὁμιλίαν ποιοῦμένην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστάς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους

15 ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τέσσαρας δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλων προσμείναι κελεύσας, καὶ τῷ παιδί προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μὲν δὲνὸς ἐμβλέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ συνείας τὴν τὴν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημνήμην. Καὶ

20 ὡς μὴ προανεγνωκὼς, ἀλλὰ μετὰ χειρὸς αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἴκοσιν ἐφόδιον δοθῆναι. Τοῦ δὲ λαθόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσαντος, συνείας τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα ἐστὶν ἀλώσιμος, « ἀλλ' » εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔφην,

25 « θελήσεις, λήψαι κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ πολλὴν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλεῖον λαβεῖν ἀργύριον, καὶ μεθυθεὶς οὐκέτι τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἔφραζεν οὐκ ἔρωτῶμενος τὴν τε συνεσκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς

30 καταψηφισμένους εἶην θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τοῦτον. « Ἰωσήπος » Ἰωνάθῃ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαίρειν. Ἐρρωμένους « ὑμεῖς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἤκειν πυθόμενος ἤδομαι, » μάλιστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδοὺς ὑμῖν τὴν τῶν

35 ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευθῆναι· τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤθελον. « Ἐδεῖ μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ξαλὼθ παραγενέσθαι με » πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μὴδὲ κελευσάντων. « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξιῶ μὴ δυνάμενος τοῦτο

40 « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλῷ Πλάκι- » δον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. « Ἦκετε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. » Ἐρρωσθε. »

με'. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν,

45 συνεξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑποθέμενος αὐτοῖς ἀσπασάσθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μὴδὲν λέγειν. Ἐταξα δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πιστῶν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὁμιλία γένηται.

50 Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτόντες, ἐτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ » Ἰωσήπω χαίρειν. Παραγγέλλομέν σοι χωρὶς δ- » πλιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tum forte amicos et Galilaeorum primores convivio excipiebam. Hic sane, quum mihi nunciasset famulus adesse equitem quendam Judaeum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, « inquit, tibi miserunt legat » ti Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerrime: nam « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et si quidem qui accumbebant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epulareretur. Quum autem abnuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appareret, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi velint, rursum illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi ut drachmae viginti militi darentur in vaticum. Quas quum ille acceperisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripsi. « Josephus Jonathae » ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in « Galileam pervenisse, equidem laetor, idque maxime, » quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat « mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jampridem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos » convenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et longius, etiamsi a vobis non accerserer. Rogo tamen veniam mihi detis, quod non possim quod volui facere. » Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id « habentis ut in Galileam ascendat. Vos igitur, quum hanc » epistolam legeritis, ad me venite. Valet. »

45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eas perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilaeorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum adjuvanti et militibus unum fidissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathae ejusve sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque collegae » Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tertio » abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gabe-

« βαρὺς κόμην, ἵνα διακοσώμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
 « ἐγκλημάτων σοι γεγονότων. » Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὓς πέπομα, ἀφί-
 κοντο εἰς Ἰάφαν κόμην μεγίστην οὖσαν τῶν ἐν τῇ Γα-
 5 λιλαιᾷ, τεύχεσιν ὀχυρωτάτην καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μεστήν. Ὑπηντίαζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβόων κελεύοντες ἀπιέναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ φα-
 10 νεροῦν μὲν τὴν ὀργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀξιώσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρίσεως, εἰς τὰς ἄλλας κόμας ἐπορεύοντο.
 Ὅμοιοι δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβολή-
 σεις, μεταπίσειν αὐτοὺς βοώντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγῶν εἶχειν Ἰώσηπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 15 των ἀπελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπφωριν,
 μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀφικνοῦνται. Οἱ
 δ' ἐντεῦθεν ἀνθρώποι πρὸς Ῥωμαῖους ταῖς γνώμαις
 ἀποβλέποντες ἐκείνοις μὲν ὑπήντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπῆ-
 νουν οὔτε ἐδασσήμενον. Παρὰ δὲ Σεπφωριτῶν εἰς
 20 Ἀσχωλὶν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φνηοῖς κατεβόων αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὀργὴν οὐκέτι κατα-
 σρόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὀπλίταις τύπτειν
 ξύλοις τοὺς καταβόωντας. Κατὰ Γάβαρα δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντίζει μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης.
 25 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ᾗδῃ συνείδω ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολεμεῖν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβωλῶ μετὰ τριχι-
 λίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παρεγενόμενην, πλησίον
 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 30 δίων· καὶ γράφω πρὸς αὐτοὺς τάδε. « Εἰ πάντως με
 « πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν βούλεσθε, διακόσαι καὶ τέσσαρες
 « κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κόμαι· τούτων
 « εἰς ἣν θελήσετε παραγενήσομαι χωρὶς Γαδάρων καὶ
 « Γισχάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
 35 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »
 μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 40 λεύοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. Καὶ Ἰωάννης
 μὲν ἔδοξαι γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κόμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἓνα
 γοῦν καὶ δεύτερον διάφορον ἐμοί, καὶ καλεῖν τούτους
 ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κἀκεῖνοι
 45 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γενομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
 εὐνὸς ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἔφη φοβη-
 θέντας. Ταῦτα συμβουλευόμενος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεχθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
 50 νυκτὸς τρίτην εἰς γνῶσιν ἤλκε μοι ταῦτα, Σαχχαίου τῶν
 σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χείρησιν αὐτῶν ἀπαγγελλαντος. Οὐκέτι δὲ ᾗδεν ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρὸν· ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλί-
 την τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύω διακοσίου ὀπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consalutatis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
 mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 ducent bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patefacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illiuc discedentes Seppho-
 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seppho-
 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius cohibendo erant, jubent suos milites
 fustibus eos cedere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenſeram quod mihi bellum inferre decreverit, Cha-
 bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidissimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem : scri-
 psique eis in hunc modum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti : horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas accepissent Jonathas ejusque col-
 legæ, non amplius ad me rescribunt : sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque : esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irent. Quod si fieret, fore aiebat ad Galilæi, quotquot be-
 nevolis uteretur, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
 sultasset Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
 beneficio Sacchæi cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid molirentur renunciavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
 neum existimasset Jacobum, e fidis qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentia assumptis exitus omnes e

τας λαβόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παριόντας συλλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἀλίσκομένους. Ἰερειῖαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
 5 μετὰ ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἐπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱερουσαλιμητῶν πόλιν ὁδοὺς παραφυλάζοντα, πρόσταγμα δὸς κακείνῳ τοὺς μετ' ἐπιστολῶν δεινόντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν ἀνδρὰς ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
 10 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίους διηγγέιλαι κελεύων εἰς τὴν ἐπισκοπᾶν ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβαρὼθ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
 15 μοῖρας τέτταρας νεύμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἑτάξα, ταξιάρχους αὐτοῖς ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα στρατιώτην ἀγνωστον αὐτοῖς συναναμίγνυσθαι. Τῇ δ' ἐπισύσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβαρῶθ γενόμενος
 20 εὐρίσχω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπει δὲ καταστάς εἰς αὐτοὺς λέγειν ἠρξάμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
 25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Κἀγὼ χάριν αὐτοῖς ἔχειν ὁμολογήσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα μῆτε πολεμεῖν μῆτε ἀρπαγῇ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδίον ἀρουμένων τοῖς ἑαυτῶν ἐφοδίοις· θέλειν γὰρ ἔφασκον τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων
 30 καταστεῖλαι. Συνέβη δὲ αὐθημερὸν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ κατασταθείσας τὸν ὁδὼν φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνάθου πεμψθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ οἱ μὲν ἀνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρήγγειλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεσι βλασφημιῶν
 35 καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ὁρμᾶν ἐπ' αὐτοὺς διενουσώμην.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βῆρις
 40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπολεως ἀποδέουσα. Κρύψαντες οὖν λόχον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἦκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ δὴ διδόασιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἐπειδὴν παραγένομαι
 45 μόνον εἰσελθεῖν ἑᾶσαι, τοὺς ἄλλους ἀπεῖρξαντας· οὕτω γὰρ φωντὸ με γενήσεσθαι βραδύας αὐτοῖς ὑποχέριον. Ἐφύευσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβουλὴν προαισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγνόμην, καταλύσας ἀντικρὺς αὐτῶν καθέυδειν ἐσκηπτόμην. Καὶ
 50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι με καθυπνωμένον, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδίον μεταπίθειν αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγούντος. Τάναντία δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. Ὁφθέντων γὰρ εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galilæam custodiret, et quotquot præterirent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex amicis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Galilææ, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caule observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galilæis per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum præsto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes divisus, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis præfeci, qui jussi erant sedulo curare ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilæa mihi in auxilium aderant, sicuti eis præceperam : et præter hos ingens multitudo e vicis eo confluxerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suæ servatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut nec quenquam pogna lacerarent, nec vi invaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis : nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque cæde componere. Accidit autem ut qui ab Jonatha missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias inciderent, quæ a me constitutæ erant. Et viri quidem, prout jussuram, istic locorum tenebantur ; literis vero perfectis, quæ calumniis plenæ erant et mendaciis, mecum statuebam, me verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum propere.

48. At Jonathas ejusque collegæ, quum de adventu meo nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Joanne se receperunt in domum Jesu : quæ turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis occlusis, exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum. Adeoque militibus præcipiunt ut me, simul atque adfuerim, solum ingredi sinerent, ceteris repulsis : sic enim putabant me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spe sua falsi sunt : nam ego, qui insidias præseneceram, quum primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex adverso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Jonathas siquæ, existimantes me somno oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentant eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. Verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilæi clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἀξία· κατὰμεμψίν τε ἐπιδύοντων τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, οὐδὲν μὲν αὐτοῖς κακὸν προπεπονότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα· καὶ παρεχελεύοντο ἀπίεσαι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
 6 πεισθῆναι προστάτην ἕτερον ἂν· ἐμοῦ λαθεῖν. Τούτων ἀπαγγελλέντων μοι προελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα. Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντος δὲ μου κρότος παρὰ παντὸς τοῦ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
 10 ἐπιδοῇσεις χάριν ἔχειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ. μβ'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφοβήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς ὁρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν. Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνηθέντες δὲ ἀπελθεῖν,
 13 (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἡξίωσα,) κατήφησαν ἐκστησάμενοι τῷ λόγῳ. Προστάξας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὁπλιτῶν τοὺς πιστοτάτους ταῖς ὁδοῖς ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ ἀπροσδοκῆτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσῃ, παραινέσας δὲ
 20 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν ἔφοδον τῶν πολεμιῶν, ἐὰν γίνηται τις αἰφνίδιος, ταρραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὑπεμίνηνσκον, ὃν τρόπον γράψαιεν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπεμφθαι, διαλύσοντές μου τὰς
 25 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὥς παρακαλέσειάν με πρὸς αὐτοὺς ἀρκεῖσθαι. Καὶ ταῦτα διεξίωμ τὴν ἐπιστολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μὴδὲν ἀρνήσασθαι δυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. « Καὶ
 30 « μὴν, ἔφη, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρόσβεις, εἰ « πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστήσαι τὸν « ἐμαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς « κάγαθούς ἤγαγον, ὅλην ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ- « ἐτάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν « ἐγκλημάτων. Ἰν' οὖν γινώτε καλῶς πεπράχθαι μοι
 35 « τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους « εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότῃ· τούτους δὲ πάντας « ἑμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό- « πον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ « ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὁρκίζω ὑμᾶς,
 40 « ὦ Γαλιλαῖοι, μὴδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ- « γειν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ- « πρακται. »

γ'. Ταῦτ' ἔτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ-
 γίνοντο φωναί, καλοῦντων εὐεργέτην με καὶ σωτῆρα.
 45 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ τῶν πράγματοις παρεκάλουν. Πάντες δ' ὁμῶνουν ἀνυβρίστους μὲν ἔχειν τὰς γυναῖκας, λελυτῆσθαι δὲ μηδέποτε μηδὲνα ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τοῦτο δύο τῶν ἐπιστολῶν ἃς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροί, πειμφθείσας
 50 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἑλόντες, ἀπεστάλκεισαν πρὸς ἐμὲ παρανεγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταφευδομένας οἱ τυραννίδι μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρώμεαι κατ' αὐτῶν. ἑτέρα τε πολλὰ πρὸς τούτοις ἐνεγέγραπτο μὴδὲν παραλειπόντων

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusabant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacessiti injuria, res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium pro me acciperent qui ipsis praesesset. His mihi renunciatis, nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque continuo ipse descendebar, auditurus quid Jonathas ejusque collegae dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim a populo universo applausum est, laetisque acclamationibus me praedicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto in eos a Galilaeis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi enim ab ipsis ut manerent,) moestis vultu demisso stabant verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem imperassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et militum fidiissimos viis ad eas custodiendas praefecissem, ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilaeos vero etiam in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si quis derepente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque collegas commonefaciebam epistolae, quemadmodum ad me scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad contentiones quae mihi cum Joanne erant finiendas, et ut me obsecraverint ipsos convenire. Hisque commemoratis, epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent, dum literis ipsis coarguerem. « Atqui, dicebam, o Jona-
 « tha vosque ejus collegae, si mihi cum Joanne contentendi
 « reddenda esset vitae meae ratio, adductis pro me duobus
 « tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
 « dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
 « ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatis bene
 « a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes
 « paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos
 « vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
 « vitae meae rationem poscite, annon cum omni honestate
 « atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos
 « sane cunctos, o Galilaei, adjuro ne quid veri occultetis
 « aut dissimuletis, sed coram his tanquam iudicibus dica-
 « tis, si quid minus recte factum fuerit. »

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exoritur, benefactorem me suum et servatorem appellantium. Et anteactis quidem testimonium perhibebant, in agendis vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem vero unquam a me dolore injuriarum affectum. Deinde epistolae duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes a me constituti interceperat mihi miserant, praelegebam Galilaeis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes, quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem; insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil mien-

ἀναισχύντου ψευδολογίας. Ἐφην δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἑκουσίως τῶν κομιζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς φρουρὰς τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν ἀποστῶσιν.

να'. Ταῦτα ἀκοῦσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθέν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὄρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθεροῦντες. Κὰν ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγοιεν τοῖς πέμψασι τὰληθῆ περὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων ὅτι μὴδὲν ὦν ὑπέσχητο ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἑξακαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ μὲν παρεκάλουν ἐπιτρέπειν αὐτοῖς τιμωρῆσθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας. Παντοίους μὲν οὖν ἐγενόμην πείθων αὐτοὺς φείσασθαι τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἤδειν στάσιν δλεθρὸν οὔσαν τοῦ κοινῇ συμφέροντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσχε τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάδλητον, καὶ πάντες ὄρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὄρμην οὔσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀναπηδήσας ἐφ' ἵππον ἐκέλευσα τοῖς πλῆθεσι πρὸς Σωγάνην κώμην ἔπεσθαι, Γαδάρων ἀπέχουσαν εἰκοσι στάδια. Καὶ τοιοῦτω στρατηγῇματι χρησάμενος παρέσχον ἑμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμφυλοῦ πολέμου κατάρχειν.

νβ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγενόμην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος, καὶ παραινεῖσαι χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνηκέστοις τιμωρίαις ὀξέως φέρεσθαι, κελεύω τοὺς καθ' ἑλικίαν ἤδη προβεβηκότας καὶ πρῶτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὃς πορευομένους εἰς τὴν Ἱερουσαλιμίων πόλιν εὐτρεπίεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διαστασιαζόντων· « καὶ ἂν ἐπιπλασθῶσιν, ἔφην, πρὸς τοὺς λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς ἐμὲ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκείθεν. » Ταύτας αὐτοὺς τὰς ὑποθήκας δούς, ἐναρμολογούμενων τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποιήσαμην, συμπέμψας ὁπλίτας πεντακοσίους. Ἐγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἡδὴ γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμαρεία, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺν βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἔνεστιν οὕτως εἰς Ἱερουσαλίμια καταλῦσαι. Συμπαρέπεμψα δὲ τοὺς πρέσβεις καὶ γὰρ μέχρι τῶν τῆς Γαλιλαίας ὄρων, φύλακας ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ῥαδίως τινὰ μαθεῖν ἀπαλλαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφοις τὴν διατριβὴν ἐποιούμην.

γγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωνάνην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίσχαλα, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριάνην πόλιν πεπάρουντο λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχείριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

dacii impudenter confictum omittentibus. Sed multitudini dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non invitati mihi dederint: quippe nolebam adversarios quidquam resciscere de custodiis, ne prae metu literas scribere desinerent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi interfecturi. Atque id sane perfecissent, nisi Galileos quidem furentes cohibuissem, Jonathae vero ejusque collegis dixissem me illis ignoscere quae jam ante gesserint, si modo resipiscere, et profecti in patriam his a quibus missi erant vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos eorum quae pollicebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, meque obsecrabant ut ipsis permitterem de illis qui talia ausi fuerint poenas sumere. Verum ego summopere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque collegae diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, jussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usas strategemate hoc mihi met praestabam, ut pro belli civilis auctore nequaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram, quum multitudinem stitissim, eosque admonuissem ne ad irascendum et gravissimas poenas ocus ferrentur, jubeo centum aetate provectiores et dignitate praestantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et quarelam apud populum habituri adversus eos qui in regione seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos « lecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflagitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilaea manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. » Quum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim se ad protectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos. Etiam amicis Samariae scripsi, darent operam ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tam enim Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse erat violentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam transire: sic enim tribus diebus e Galilaea Hierosolyma pervenit. Praeterea ipse legatos deduxi ad fines usque Galilaeae, custodes qui viis praessent constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem, apud Japha morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegae, quum frustrati essent in illis quae contra me moliti essent, Joannem Gischala remisserunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spei pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

δ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐκείνων ἄρχων, ἐγγράφει
 πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλ-
 θόντας ὑποδέχασθαι καὶ αὐτοῖς ἐλθεῖν προστεθῆναι.
 Ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπα-
 γέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς
 Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλαλοῦναι, καὶ σπεύδειν
 ἡξίου. Κἀγὼ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παρα-
 γνόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας
 τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γινόμενοι παρὰ τοῖς
 10 Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου δια-
 φόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δέσαν-
 τες περὶ αὐτῶν ἤκον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μα-
 καρίζουν ἔλεγον οὕτως περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστρε-
 φέοντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένῳ· κόσμον γάρ
 16 αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν ὅσων ἔφασαν, ὡς ἂν διδασκάλων
 τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέραν τε τῆς
 Ἰωάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φίλαν ὑπάρχειν ἔλεγον,
 καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν
 δὲ ἕως ὑποχείριον τὸν Ἰωάννην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ
 20 ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τοὺς φρικωδεστάτους ὄρκους
 παρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπιστεῖν οὐ θεμιτὸν ἡγούμεν. Καὶ
 δὴ παρακαλοῦσι με τὴν κατάλυσιν ἀλλαχοῦ ποιήσασθαι,
 διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον· ὀχλεῖσθαι
 δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἔρα-
 26 σκον.

νδ'. Κἀγὼ μηδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχαίας
 ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὅμως ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπρα-
 γμονήσοντας εἰ τε περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ
 τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Τιβεριάδα φερομένης,
 30 ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἑλλήνων σημηνώσιν
 ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυθνά-
 νωνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συναγόνται
 πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον οἰκημα πολὺν ὅχλον
 ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωνάθης φα-
 35 νερώς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη
 δὲ στρατηγοῦ κρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν.
 Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἀναφανδὸν εἶπεν,
 « ἄμεινον ἐστίν, ὦ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμέρᾳ ἀνδράσιν
 « ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ
 42 « σύνεσιν οὐκ ἀδόξοις. » Ὑπεδέκνυνε δὲ τοὺς περὶ Ἰω-
 νάθην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήνει παρελθὼν
 Ἰουῆτος, καὶ τινὰς ἐκ τοῦ δήμου συνέπειθεν. Οὐκ
 ἠρέσκετο δὲ τοῖς λεχθεῖσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν
 εἰς στάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διελύσειν ἐπέλ-
 45 θουσα ἔκτι ὥρα, καὶ ἦν τοῖς σάββασιν ἀριστοποιεῖσθαι
 νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς
 τὴν ἐπιούσαν ὑπερθέμενοι τὴν βουλὴν, ἀπήεσαν ἀπρα-
 κτοι. Εὐθὺς δέ μοι τούτων ἀπαγγελθέντων, πρῶτ' ἐπέ-
 50 γνων εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι· καὶ τῇ ἐπιούσῃ
 περὶ πρῶτῃν ὥραν ἤκον ἀπὸ τῶν Ταριχαίων, καταλαμ-
 βάνου δὲ συναγόμενοι ἦδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευ-
 χήν· ἐφ' ὃ τι δ' ἦν αὐτοῖς σύνοδος, οὐκ ἐγίνωσκον οἱ συλ-
 λεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῶτως
 θασασάμενοί με παρόντα διαταράχθησαν· εἴτ' ἐπινούσῃ

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istis præ-
 erat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasu-
 rum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes
 transire vellent. Illi quidem hujusmodi spe freti illinc
 digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat,
 (quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque fe-
 stinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obse-
 quutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex
 hujusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud
 Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me
 deficere suasissent, quum primum me adesse audissent,
 de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum præ-
 dicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus admini-
 strandis, seque mihi gratulari quod tanto in honore habitus
 essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant,
 ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adji-
 ciebantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam
 Joannis complecterentur: et domum quidem ocios redire
 aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem
 tradiderint. Atque ista loquuti jusejurandum jurarunt unum
 et alterum, ex iis quas apud nos horroris plenissima ha-
 bentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde
 me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crasti-
 num diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aie-
 bant Tiberiensium civitatem in tumultus conjicere.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam,
 relictis tamen aliquibus in civitate, curiosæ in sermones
 inquisitoris, qui de me serrentur, et per omnem viam,
 quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquam multos dispo-
 sui, qui, alius ex alio, mihi significarent quæcunque inau-
 dirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti
 omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam
 et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes
 esset ingressus, palam quidem minime audebat verba fa-
 cere de defectione, duce vero inliore civitati ipsorum opus
 esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans,
 aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor nos viris quam
 « uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scien-
 « tia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejus-
 que collegas. Hæc loquutum Jesum Justus, quum in medium
 prodiciisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam
 sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta
 erant, et proculdubio coorta fuisset seditio, nisi necesse
 habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo
 tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jona-
 thas ejusque collegas, quum in crastinum diem concilium
 distulissent, re infecta abierunt. Iatis autem mihi actutum
 renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima
 diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in
 proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero
 in finem advocarentur in concionem, plane nesciverunt qui
 convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex
 improvviso adesse conspexissent, primo perturbati erant,
 deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίῳ πόρρω τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὀμόνοϊαν, εἶσιν ἐωραμένοι. Καὶ προσαγγελλέντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρακάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην μὴ περιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων λεηλατούμενην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγούσης βοήθειας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθράν μοι κατασκευάσαι.

10 νε'. Ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα ὁμῶς ὑπήκουσα, μὴ δοῶν παράσχω τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξήλθον οὖν, καὶ γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἔχρος πολεμίων ἤδρον, ὑποστρέφω συντόνως δδεύσας· καὶ καταλαμβάνων
16 τὴν τε βουλὴν πᾶσαν συνεληλυθυῖαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιούμενους τε πολλὴν κατηγορίαν μοι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελοῦντος, ἐν τρυφαίᾳ δὲ διάγοντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προὔφερον ἐπιστολάς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν
20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτούς, ἐπὶ βοήθειαν ἔχειν παρακαλοῦντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἱππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιορῆσθαι δεομένων. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς,
25 λέγειν ἀληθῆ δοξάντες αὐτούς, καταδόσεις ἐποιούντο, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσοντας τοῖς ὁμοεθνεῖσι αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνῆκα γὰρ τὴν ἐπίνοϊαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσσεσθαι μὲν ἔφην ἐτοίμως, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς δρ
30 μῆσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιγγεῖλάμην· συνεβούλευον δ' ὁμῶς, καὶ ἐπεὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνει προσβαλεῖν, εἰς πέντε μοίρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἐκάστη τούτων ἐπιστῆσαι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἐταῖρους αὐτοῦ· πρέ
35 πειν γὰρ ἀνδράσιον ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλεύειν, ἀλλὰ καὶ χρεῖας ἐπειγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μιᾶς μοίρας οὐκ ἔφην ἀφηγεῖσθαι δυνατὸς εἶναι. Σφόδρα τῷ πλήθει συνήρουν ἡ ἐμὴ συμβουλίαι. Κακείνους οὖν ἠνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίεναι. Τοῖς
40 δ' οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασμένοις ἂν διενεθήσαν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

45 νς'. Εἰς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τοῦνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσηγεῖτο τοῖς πλήθεσι πανδημεῖ νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρῆναι, τῷ Θεῷ φανερόν ποιήσαντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοήθειας πᾶν ὄπλον ἀχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγεν οὐ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ'
60 ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν ἀνοπλὸν με καὶ τοὺς ἐμούς. Κἀγὼ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον, μὴ δοῶν καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑποθήκης. Ὡς οὖν ἀνέχωρησάμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράφουσι τῷ Ἰωάννῃ πρὸς αὐτούς ἔωθεν ἀφικέσθαι κελεύοντες μεθ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonea dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subjiciunt Jonathas ejusque collegæ, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem hæc eo animo ut, quum me auxilii præsentis ferendi prætextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus videretur parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populique multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis qui in Galilææ confiniis debebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublati mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abeundum. Ad hæc ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promisiisque sine mora in bellum profecturum: celerum, quandoquidem literæ significarent Romanos in loca quattuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisas copiis Jonatham ejusque socios singulos singulis præfici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam præire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem præberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non poterant quæ mente versaverant, quod ego contra ea quæ moliebantur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejunium: jussitque eadem hora sine armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Hæc autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne pianî admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collegæ scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat secum

δων ἂν στρατιωτῶν δυνηθῇ· λήψεσθαι γὰρ εὖ ἐμέ υπο-
 χείριον καὶ ποιήσαιν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξάμενος
 δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνος, ὑπακούειν ἔμελλον. Ἐγὼ
 δὲ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμέ σωματοφυ-
 5 λάκων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιμωτάτους καὶ κατὰ πί-
 στιν βεβαίους, κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
 ἐσθῆτας ἐμοὶ συμπροελθεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
 ἐχθρῶν ἐπιθέσις ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
 τός, καὶ μάχαιραν ὑπεκωσάμην ὡς οἶόν τε ἦν ἀφανέ-
 10 σατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχὴν.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκλεῖσαι προέ-
 ταξεν Ἰησοῦς δ' ἄρχων. Αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐφε-
 στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἶασεν.
 Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
 15 πομένων, ἀναστὰς δ' Ἰησοῦς περὶ τῶν ληφθέντων ἐκ
 τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσήμου
 ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τίνι τυγχάνει κείμενα.
 Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρέβειν τὸν χρόνον βουλόμενος, ὥς
 ἂν δ' Ἰωάννης παραγένηται. Κἀγὼ πάντα Κάπελλον
 20 ἔφην ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιβεριέων, ἀνακρί-
 ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψευδομαι. Τῶν δὲ παρ' ἐκυτοῖς
 εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἰκοσιν, εἶπε, χρυσοὶ οὐς ἐλαβες
 πωλήσας τινὰ σταθμὸν ἀσήμου τί γεγόνασιν; » Καὶ τού-
 25 τους ἔφην δεδωκέναι πρέσβεισιν αὐτῶν ἐφόδιον πεμφθεῖ-
 σιν εἰς Ἱερουσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐ καλῶς ἔφασαν πεποιθέναι με δόντα τοῖς
 πρέσβεσι τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ. Παροξυνθέντος δὲ
 τοῦ πλήθους ἐπὶ τοῖς, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
 τὴν πονηρίαν,) συνείς ἐγὼ στάσιν μέλλουσαν ἐξάπτε-
 30 σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μάλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
 ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἀλλ' εἰ γέ μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
 « ἔπραξα δοὺς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ τοῖς πρέσβεσιν
 « ὑμῶν, παύεσθε χαλεπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἰκοσι
 « χρυσοὺς αὐτὸς ἀποτίσω. »

35 νη'. Ταῦτ' ἐπλόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
 χασαν, ὃ δὲ δῆμος ἐτι μάλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη,
 φανεράν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἄδικον πρὸς ἐμέ δυσμέ-
 νειαν. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
 δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμεῖναι δὲ τὴν βουλὴν
 40 ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι θορυβούμενους περὶ πρα-
 γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιῆσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
 μου βοῶντος μὴ καταλείψειν παρ' αὐτοῖς ἐμέ μόνον,
 ἥκε τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τοῦ Ἰησοῦν Ἰωάν-
 νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
 45 Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
 Θεοῦ προνοούντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
 μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διεφθάρην,)
 « παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιβεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι
 « χρυσῶν ἐνεκεν. Διὰ τοὺς μὲν γὰρ οὐκ ἀξίός ἐστιν
 50 « Ἰώσηπος ἀποθανεῖν, ὅτι δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπεθύμησε,
 « καὶ τὰ Γαλιλαίων πληθὴ λόγους ἀπατήσας τὴν ἀρ-
 « γὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθύς
 μοι τὰς χεῖρας ἐπιβάλλον ἀναίρειν τε ἐπειρῶντο. Ὡς
 δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quocunque milites possit : facile enim me cap-
 tulum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
 ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
 sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudine
 spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
 celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent,
 eam propulsarem. Thoracem præterea ipse cepi et
 gladio me succinxī, quam occultissime fieri potuit, et in
 proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
 cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
 que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
 patriis occuparemur et ad preces converteremur, surrexit
 Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
 dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
 sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extrahe-
 ret taptisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
 quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
 mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
 Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
 viginti aurei quos capiebas, quum certum auri non signati
 pondus vendidisses, quid de his factum est? » Et hos, inquam,
 dedi viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
 Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
 a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem
 solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
 num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
 procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
 tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
 « quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
 « nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
 « pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
 legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
 illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
 palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
 nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
 maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
 de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
 clamante se nequitum me solum apud eos relicturos esse,
 accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuncians in
 propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
 non valens amplius sese cohibere, (Deo fortasse salutē meæ
 prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interiissem,)
 in hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
 « aureis inquirere; propter hos enim haud morte dignus
 « est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
 « verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
 « est adeptus. » Istā autem quum diceret, e vestigio ma-
 nus in me injiciebant, meque interficere aditebantur. At
 quum primum comites mei facinus conspexerunt, gladiis

χαίρας καὶ παῖν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοντο, τοῦ τε δήμου λίθους ἀραμένους, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην δρμήσαντος, ἐξαρπάζουσίν με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προελθὼν ὀλίγον ὑπαντίζεῖν ἐμελλον τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν ὀπλιτῶν, δέσας ἔκεινον μὲν ἐξέκλινα· διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην σωθεὶς καὶ πλοίου λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαίας διεπεραιώθη, ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών. Μεταπέμπομαί τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλιλαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ᾧ παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριεῖς παρ' ὀλίγον διαφθαρείην παρ' αὐτῶν. Ὅργισθέν δ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκαλεσάμενοι μηκέτι μέλειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην ἄρδην αὐτὸν ἀφανίσαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπεὶ χον δ' ὁμιος αὐτοὺς ἐγὼ, καί περ οὕτως ὀργιζομένους, περιμένειν αὐτοὺς κελεύω ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμφθέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν· μετὰ τῆς ἔκλειναι γὰρ γνώμης τὰ δοκοῦντα πράττειν αὐτοὺς ἐφην. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. Τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, οὐ λαθούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνεξεύγυνεν εἰς τὰ Γισχάλα.

ξ'. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνοῦνται πάλιν οὗς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμαλιλοῦ παρωζύνουσαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινοῦ πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύασαν. Ἔφασαν δ' οἱ πρέσβεις ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν ὁ δῆμος ὥρμησεν ἐμπιπράναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τοῦ δήμου δεσθόντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐδεδαίουν, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέτασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν ὁρῶσαν. Ἐντυχὼν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρβηλα κώμην ἀφικόμεν, ἐνθα σύνοδον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα τοὺς πρέσβεις διηγέσθαι τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν καὶ μισοπονηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς· πρὸς οὓς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμψάμην, πολυπραγμονῆσαι τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποιεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεξάμενοι δ' ἔκεινοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ ταρᾶντες οὐχὶ μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριεῶν τοὺς τε πρωτεύοντας Γαβάρων, βοδῆν τε προτιθέασιν σκοπεῖσθαι κελεύοντες τί πρακτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀντέχασθαι μέλλον ἐδόκει τῶν πραγμάτων· οὐ δὲν γὰρ ἔφασαν ἐγκαταλίπεσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἀπαξ ἐκείνοις προστεθειμένην, ἄλλως τε μὴδ' ἐμοὶ μέλλοντος αὐτῶν ἀφείεσθαι. Τοῦτο γὰρ ὡς ἡπειληχότος ἐμοῦ κατεψεύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐ μόνον τούτοις συνηρέσκετο, πορευθῆναι δὲ συνεβούλευεν αὐτῶν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublatis lapidibus in Jonatham irruente, ab hostium violentia me eriperunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, præ metu illius de via deflexi, et per angiportum quandam ad lacum salvus perveniens, navigio forte arrepto eoque conscenso Tarichæas trajeci, ita ut præter expectationem e periculo evaserim. Atque illico Galilæorum primores ad me acciri jubeo, illisque denarro quo modo ab Jonatha sociisque et Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum abfuerit quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilæorum multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer illis bellum inferre, sed ipsis permitterem in Joannem proficisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e medio tollere. Attamen eos, ira licet adeo incitatos, ipse reprimebam, exspectare jubens donec rescisceremus quidnam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi renunciaturi sint: ex illorum enim sententia quæ facta optima viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidie ei parum successerant, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et nuntiabant populum valde irasci Ananæ et Simoni Gamalielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilæam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea excederem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Præterea literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilææ principatum, Jonathæ vero ejusque collegis præcipiebant quantocius domum redire. Literis igitur peractis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galilæis jussi legatos enarrare quantum irascerentur Hierosolymitarum et indignarentur iniquitatem eorum, quæ perpetrata erant ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum præfecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quæque Jonathæ ejusque sociis scripserant de discessu: ad quos literas e vestigio mittendas curabam, jusso tabellario curiose inquirere quidnam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam accepissent et non mediocriter turbati essent, accersunt Joannem, et senatores Tiberiensium, primoresque Gaharorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos aiebant urbem suam deserere quæ semet ipsis commiserit, præsertim quum foret ut ipse illis manus non abstinere. Hoc enim confingebant, quasi id illis interminatus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat, sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum irent co-

τηγορήσοντάς μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν βραδίως αὐτοὺς ἔφη διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ παντὸς πλήθους εὐτρέπῳς ἔχοντας. Δόξαντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην
 5 εἰσηγηνοχέαι γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπείναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπηγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἐαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

10 56'. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεῖχη προενόησαν ἀσφαλισθῆναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ θπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμμαχήσοντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γισχάλοις. Οἱ τοίνυν
 15 περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναστρέφοντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκον εἰς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσῃ νύκτι τοῖς ἐμοῖς φλαζὶν ἐκπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτοὺς τὰ θπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν
 20 δεσμοῖς ἐπὶ τόπου, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλημην. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ᾧ τὴν φυλακὴν ἐπιτεταύκειν. Παραλιπῶν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἔγνωκεῖν προποιοῦσάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς
 25 Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοῖς τὰ θπλα καταθεμένους ἀπολύνειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἐαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶχον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορευθῆναι) βλασφήμους ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγεῖς δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτοὺς ἐπενόουν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν
 30 πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπᾶσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διεῖλον, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις προσέταξα λοχῶντας περιμενεῖν, χιλιούς δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὁρεῖν μὲν
 35 ὁμοίως, ἀπέχουσιν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσήγαγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὰν λάβωσι σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτοὶ δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προὔπῳ καθέζομην. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς
 40 δρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεχερτόμουν. Ὅσαυτῇ γοῦν ἀφροσύνῃ κατέσχευ αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῇ κλίνῃ προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν φυλὴν ἡδέως τὴν ἀνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

45 57'. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ φίλων πολλῶν τε τῶν φυλαζόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεσθαι γὰρ ἔρην καταβάς σπείασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανεί-
 50 μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἀνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθεὶς, οὐκ ὤκνησεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνέδραν ὑποπτέυσας ἔμεινεν. Ἀναβάς δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπαντίσας ἥσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commodè administrem; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mansuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cogeabant.

62. Tiberienses autem mœnibus quidem suis firmandis providerunt, incolas vero arma jubent resumere: et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciverunt, auxilio futuros, si quando res suæ mecum eis egerent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam: nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortiasimorum decem millibus, eos trifariam divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperiat, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Imo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias intercipere et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquamultis qui ipsis præsidio essent: velle enim me aiebant, cum ad eos descendissem, sedus cum illis ferire et Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe imescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias suspicatus domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi præsidio essent, obriam factus benigne comiterque eum

ζώμην φιλοφρόνως καὶ χάριν ἔχειν ὠμολόγουν ἀνα-
 δάντι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 5 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἔδωκα· τοὺς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι
 κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὐπω τῶν Τιβεριέων νικῶντων, (ἐπεφεύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὀπλῖται,) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 10 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικῶντας ἤδη τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδίωξα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτῃν λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τοῦτο δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τίβε-
 ριεῖς ἐλιτῆραι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 15 βου βίπτουσι τὰ ὄπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἱκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλασθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχον, αὐτοὺς δὲ (καὶ γὰρ ἑσπέρα κατέλαθεν) μετὰ
 20 τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιουρίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγινόμην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίασιν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων· ὑπισχνοῦμένη τε δοῦς ἐφόδια αὐτῷ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

Ἐδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπινοῦσαν ἡμέραν μυρίους ἐπαγώ-
 25 μενος ὀπλίτας ἦκον εἰς Τιβεριάδα, καὶ μεταπεμψάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πλήθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν ὅτινες εἴεν αἵτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδείξαντές μὲν τοὺς ἀνδράς, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 30 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοῦς ἐφό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαζάρου καὶ ὀπλιτῶν πεντακο-
 σίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκουσιν αὐτοῖς παρεκάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 35 ἐπανορθώσεσθαι τὰς ἁμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα οὔσαι με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. Κἀγὼ τοῖς
 ἔχουσι προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθούν-
 των δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ
 40 στρατιωτῶν λαμπροτέραν τοῦ συνήθους περικειμένον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἠπειλήσα μείζω τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 κομίσασιν εἰς ἐμφανὲς ὅσα ἠρπάκεισαν. Πολλῶν δὲ
 45 συναχθέντων, ἐκάστῳ τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνωσθὲν
 ἀποδέδωκα.

Ἐε'. Γεγονὺς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰούστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραφότα, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 50 φειν ὑπισχνομένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἔχθραν ἢ χάριν τὸ ψεῦδος οὐκ ἐντρεπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθεῖσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι καταπρο-

salutabam, fatebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi lon-
 gius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum : militibus-
 que descendere iussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (militēs
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum : aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnatam esse ipsorum civitatem, prae metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant at
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper
 appetebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumbēbam. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, eum super iis quæ acciderant conso-
 labar : atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus
 Tiberiadem veniebam, populique istius primoribus in circum-
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dice-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem viactos
 in urbem Jotapam misi, Jonatham vero et Ananiam socios-
 que vinculis solutos et commeatu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tibe-
 rienses, quum ad me iterum confluiscent, supplices obve-
 crabant ut quæ facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quæ male fecissent, suæ in posterum
 erga me fidei constantia. Insuper orabant ut quæcunque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdiderant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quæ penes
 ipsos essent in medium afferrent : diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigari jubebam, aliis me atrociorē penam inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid rapuerint in apricum protule-
 rint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meæ partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hīsce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiæ
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia : sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἑμοῦ μὲν κατέψευσται, ἡγή-
θευσε δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογή-
5 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη ἔχω καταψευδομαρτυρούμενος)
ἔρῳ τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάση
τις ὅτι μὴ πάσαι περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῷ γὰρ
ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον,
ἔξεστι δ' ὁμοῦς μὴ πικρῶς τὰς τιμῶν πονηρίας ἐλέγχειν,
10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνων χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
μετρίότητα. « Πῶς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
« ρόντα), Ἰούστε, δεινότεατε συγγραφεῖν, (τούτῳ γὰρ
« αὐχεῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἵτιοι γηγόνάμεν ἐγὼ τε καὶ
« Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
« Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυ-
« μιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
« μόνον ἀνειλήφατε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
« ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
20 « αὐτῶν ἐνέπηρσας καὶ ὁ σὸς οἰκίτης ἐπὶ τῆς παρατά-
« ξεως ἐκείνης ἔπescen. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
« ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὔεσπασιανῶ τοῦ αὐτοκράτορος
« ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
« Πτολεμαίῳ Οὔεσπασιανῶ κατεβόησαν οἱ τῶν δέκα
25 « πόλεων ἐνοικοὶ, τιμωρίαν ὑποσχέιν σε τὸν αἷτιον
« ἀξιοῦντες. Καὶ ἐδεδώκεας ἂν δίκην Οὔεσπασιανῶ
« κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἔξου-
« σίαν ἀποκτείνειαι σε, πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερενίκης
« δευθείσσης, οὐκ ἀνελὼν δεδεμένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαι σου
« σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
« σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡν τὰ
« τεκμήρια καὶ γὰρ δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
« εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
35 « καὶ παραστήσαι τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
« ρίαις ὅτι μήτε φιλορώμαιοι μήτε φιλοδασαλεῖς γεγό-
« ναστε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισται,
« Σέπφωρις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ πατρίς, ὧ Ἰούστε·
« ἀλλὰ Σέπφωρις μὲν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς Γαλιλαίας
40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
« τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους, εἴπερ
« ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνοῦσα τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
« τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
« κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τίνα τῶν πολιτῶν Ἰου-
45 « δαίοις ἐκώλυεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
« εἴη, ἡπάτησάν με τέλχεσιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
«σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Γάλλου τοῦ
« τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν ἡγεμονεύσαν-
«τος φρουρὰν ἔχοντες ἐνεδέξαντο, καταφρονήσαντες
50 « ἑμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
« ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
« πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων Ἱερσῶ
« κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολεμίων ἐξουσίᾳ γενέσθαι,
« συμμαχίαν οὐκ ἔπεμψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent
veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
hactenus silui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea
ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
cessarium est; licet tamen ei non acerbè redarguere quo-
rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
« ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
« gravissime, (id enim tibi arrogas,) ipse et Galilæi pa-
« triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
« et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
« prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
« versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
« bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendisti, tuus-
« que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
« tum dicuntur, sed et in Vespasiani Imperatoris commen-
« tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
« Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
« te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et pœna
« dedisses jussu Vespasiani, nisi Agrippa rex, accepta po-
« testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
« interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
« vinctum servasset. Quin et res, quas postea in republica
« gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
« tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
« multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
« propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
« que ut sciant qui has legent historias, quod neque Ro-
« manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
« maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
« sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
« habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
« quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
« secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
« et me urbe sua exclusit, edictoque prohibuit civium suo-
« rum quenquam Judæis merere : utque a me extra peri-
« culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum mœ-
« nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
« Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
« me contempto, qui tum potens valde eram et omnibus
« terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
« solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
« templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
« ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων δπλα λαβεῖν. Ἡ δὲ σὴ πατρίς, ὧ Ἰούστε,
 « κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « ἵππου μὲν στάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπὸ ἡκού βα-
 « σιλείας, μηδεμιᾶς δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « ῥᾶως ἐδύνατο· καὶ γὰρ ἡ τε πόλις δὲ τε δῆμος δπλων
 « ἡμπορεῖτο. Ἄλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ὧ Ἰούστε; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 « λύμων πολιorkίας οἰδᾶς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον
 « καὶ Ἰωταπάτα κατὰ κράτος ληθθέντα, φρουρίᾳ τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πεσόντα. Τότε οὖν ἐχρῆν ὑμᾶς πάντως ἀπῆλλα-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου ῥίψαι τε τὰ δπλα καὶ πα-
 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἰκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὥρμησате πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε
 « Οὐεσπασιανὸν, ἕως αὐτὸς ἀφικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυνάμεως προσέλθῃ τοῖς τεύχεσι, καὶ τότε
 « διὰ φόβον τὰ δπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἦλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῳ
 « καὶ τὴν ἀνοιαν ὑμῶν παραιτούμενῳ συνεχώρησεν
 « Οὐεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τοίνυν αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἡ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 « 25 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδὲν διέφθερα;
 « στασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοίαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμοῦ
 « 30 « πολιorkουμένου ἐν Ἰωταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιorkίαν δισχι-
 « λιοὶ Τιβεριέων ἐξητάσθησαν, οἱ μὲν πεπτωκότες, οἱ
 « δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔφυγες· καὶ
 « 35 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποιτηκέναι.
 « Κἀγὼ μὲν πονηρός, ὥς λέγεις· δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, δὲ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὐεσπασιανοῦ
 « θανεῖν κατακρίθῃντι, δὲ τοσοῦτος δωρησάμενος χρή-
 « μασι, τίνας ἐνεκεν ὑστερον δις μὲν ἔδωκε, τοσαυτά-
 « 40 « κισ δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθανεῖν
 « δὲ κελεύσας ἀπαξ, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δε-
 « θέσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχαρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σου τὰ κακουργήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὥς καὶ ταύτας σὲ ἡῦρε ραβδιουργοῦντα, ἀπή-
 « 45 « λασε τῆς ὄψεως. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγγειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς εἴω. Θαυμάζειν δ' ἔπεισέ μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τομάξας λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραφότων αὐτὸς ἀμεινον ἐξηγγελ-
 « κέναι, μήτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 « 50 « ἐπιστάμενος (ἥς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μήθ' ὅσα ἔπαθον Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιorkίας ἡ ἑδράσαν ἡμᾶς παρακολουθήσας, μήθ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἔπραξε πολιorkούμενος δυνηθεῖς πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγελλαντες ἂν διεφθάρησαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judæorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit:
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilææ partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rore liberatos arma abjicisse, et auxilio venisæ regi
 « Romanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis-
 « per expectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis moenibus oppugnandis sese admoveret: ac tunc
 « demum præ metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligerare studuistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestrum
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatis. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Tiberiensium due
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsitan tu hostem te fuisse negabis, quod tum profa-
 « geris ad regem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam in-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque
 « patria in exsilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hæc diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subito mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quæ per Galilæam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quæ Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione noster
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραχθέντα μετὰ ἀκριβείας φήσεις
 « συγγεγραφέναι. Καὶ πῶς οἶόν τε ; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρέτυχες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα,
 6 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποίησαι τὴν γραφὴν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἄμεινον ἀπάντων συγγεγραφέναι, διὰ τί, ζώντων
 « Οὔεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππα περιόντος
 10 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλεῖστον ἡκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον ; πρὸ γὰρ εἴκοσιν ἐτῶν εἴ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλες τῆς
 « ἀκριβείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφέρεσθαι. Νῦν δ' ὅτε
 15 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μεθ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίζεις, τεθάρρηκας. Οὐ μὴν ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἑαυτοῦ γραφῆς ἔδειξα, ἀλλ' αὐτοῖς
 « ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτορσι τὰ βιβλία, μονοῦ τῶν
 « ἔργων ἡδὴ βλεπομένων. Συνήδριν γὰρ ἑμαυτῷ τε-
 20 « τηρηκότι τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοκῆσας οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνιοι καὶ παρετετυχέισαν πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὅ μιν
 25 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἔδου-
 « λήθη τὴν γνώσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδόναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύεσθαι προσέταξεν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραφεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 30 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν δὴ καὶ δύο ἐπέταξα,
 « καὶ βουληθέντι σοι τὰ γεγραμμένα γῶναι πάρεστιν
 « ἐξ αὐτῶν. « Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλάτῳ
 « χαίρειν. Ἡδιστα διήλθον τὴν βίβλον. Καί μοι
 « πολλὸ ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραψάντων
 35 « ἡκριβωκέναι. Πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπάς. Ἐρ-
 « ρωσο, φιλάτα. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλάτῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾶς ῥοικας
 « χρῆζειν διδασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς θλους
 « ἀρχῆθεν. Ὅταν μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 40 « πολλὰ κατηχῆσω τῶν ἀγνοουμένων. » Ἐμοὶ δέ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ κολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνευόμενος, ὥς σὺ
 « φήσεις, (πόρρω γὰρ ἦν ἐκεῖνος τοιαύτης κακοηθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 45 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 « τὸν Ἰούστον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παρέχασιν, μέ-
 « χρι τούτων λελέχθω.

50 « Ἐς'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβερίαν καὶ
 « καθίσας τῶν φίλων συνέδριον, ἐβουλεύμην περὶ τῶν πρὸς
 « Ἰωάννην πραχθησομένων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 « Γαλιλαίοις ὀπλίσαντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 « καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ ῥέας ὥς πάσης τῆς στάσεως
 « αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἠρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 « αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Caesaris commentarios legeris ?
 « maximoque est indicio, quod scriperis contra quam Cæ-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo præstitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cognat-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti ? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas : et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratæ diligentiae testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desierunt, loque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ pæne adhuc ante omnium oculos versarentur :
 « quippe conscius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissem, non
 « sum expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non-
 « nulli bello interfuerant : inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « cepit : rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjecti ; et tibi, si vuleris, inde
 « licet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissima. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripsisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « pias quæ ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 « quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 « sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galileis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore pœnas sumerem.
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine cæde tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστέλλειν. Ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γνῶναι τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, διὰ τούτου πίστιν καὶ δεξιὰν προτείνω τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασιν λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἴκοσι χρόνον προέτεινα τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. Ἡπείλουν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ ὅπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκήσεις καὶ δημοσιώσειν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ παραχθέντες οὐ τι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὅπλα ῥίψαντες ἤκον πρὸς μετετραχιχίλιοι τὸν ἀριθμόν. Μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολῖται καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοδος ἐμείνεν.

Ξ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπρωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὅπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν τοιχῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἐτέροις ὄντα με ὁρᾶν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμὼν) παρακαλοῦντες ἢ αὐτὸν ἤκειν θάπτον παραληφόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ Γάλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, πότε δὲ οὐ διεσάφηνεν. Κάγῳ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁρμήσας ἐπὶ τοὺς Σεπρωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαβόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρεῖναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰηθέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὥρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπίμψαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δέσαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπαζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα πορθήσεως κατὰ τῶν δημοφύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετέθην ἀνιερῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομιμνήσκων ὅτι τοιαῦτα ὁρᾶν δημοφύλους οὐκ ἔστιν ὀσιον. Ἐπεὶ δ' οὕτε παρακαλοῦντος οὕτε προστάσσοντος ἤκουον, ἐνίκα δὲ τὸ μῖσος τὰς παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαῖον μετὰ μεγάλης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβληκότων. Ταῦτα δ' ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ τῆς φήμης ἐμπεσούσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, διασωσαι δὲ τὴν τῶν Σεπρωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προὔχωρησε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπαγὰς ἔφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καὶ τὸν στρατὸν τῶν ἐνῶν ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν τῆς φήμης ἐσκηπτόμην δημοῖς αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπρωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

Ξγ'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Γαλιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, nec mediocri timore percussi, Joannem relinquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria prae metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritæ sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate moenium, et quod me viderent aliis rebus distineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriæ præses,) rogantes ut aut ipse oculus veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum præsidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilæi vero, hac occasione arrepta, ratique sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensique,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad interuersionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, aedes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt: nam homines præ metu in arcem confugebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti morem gerebant, (nam admonitionibus prævalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Hæc autem faciebam, ut fama percrebescente Galilæorum quidem impetus reprimeretur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quæ rapta ceperant, fugæ se mandarunt, præsertim quum me ducem eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terreri. Sepphoritæ autem præter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum abfuit quin a Galilæis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες ἀρκεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληφόμενον τὴν πόλιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἔρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀντιγράφει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τι, Κρίσπῳ μὲν τὸ νόημα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίῳ, δίδωσι πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομισάντα γράμματα γνωρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἄγουσιν ἐπ' ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροξυνθὲν ἐφ' ὅπλα τρέπεται. Συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταγόμενοι κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἤκον εἰς Ἀσχωλὶν πόλιν, ἐνθα δὴ τὴν καταλύσιν ἐποιούμην, καταβολῆσαι τε σφόδρα ἐποιούοντο, προδόντι ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως φίλην, ἐπιτρέπειν τε ἡλίου αὐτοῖς καταβάσιν ἄρδην ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπεχθῶς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας.

Ξθ'. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἠπόρουσιν τινὰ τρόπον ἐξαρπάσω τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὁργῆς ἐπ' αὐτούς. Ἀρνήσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραφέναι τοὺς Τιβεριεῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκείνου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύνουσι οὖν πολλὴν ὥραν γενόμενοι, « ὅτι μὲν ἡδικήκασιν, εἶπον, « Τιβεριεῖς, οἶδα καὶ γὰρ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ καλύσω διαρπάσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως « τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνοι Τιβεριεῖς « προδότες τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγόνασιν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμεῖν « νάτε δὲ μέχρι τοὺς αἰτίους ἀκριθῶς ἐκμάθω, καὶ « τότε πάντα ὑποχειρίους ἔξετε καὶ ὅσους ἰδίᾳ ἐπάξαι « δυνήσεσθε ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπεισα τὸ πλῆθος, καὶ παυσάμενοι τῆς ὁργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασιλέως δὲ πεμφθέντα δεῖσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπὶ τινὰ τῶν ἐμαυτοῦ χρεῶν ἐπείγουσαν σκηψάμενος ἐκδημεῖν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον λαθρα προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιώτην φύλακα καὶ φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωγθῆσεται. Καὶ ὁ μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεισθὲν διέφυγε, Τιβεριὰς δὲ μέλλουσα δεύτερον ἀφανίζεσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ προνοίᾳ τῇ περὶ αὐτῆς ὄζυν ὅτῳ κίνδυνον διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰούστος ὁ Πίστου παῖς λαθὼν ἐμὲ διὰ διδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰτίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀφηγήσομαι. Λαβόντος ἀρχὴν Ἰουδαίοις τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τιβεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακούειν βασιλεῖ γαί Ῥωμαίων μὴ ἀφίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰούστος ἐφ' ὅπλα χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτὸς ἐπιέμενος πραγμάτων, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχων ἀρξεν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκῶντων ἐπέτυχεν. Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἔχθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς, διὰ μῆνιν ὦν ἐπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν, οὐκ ἠνείχοντο στρατηγούντος αὐτῶν Ἰούστου. Κἀγὼ δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ κοινού τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλὰκις εἰς τοσαύτην ἤκον ὁργὴν ὡς ὀλίγου δεῖν ἀποκτείνειν τὸν Ἰούστον, φέρειν αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δείσας οὖν ἐκεί-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat, illisque rescripsit, et literas ad Tiberienses perferendas cui-dam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas defererebat agnitum comprehensumque ad me ducunt: plebs autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad arma procurrebat. Quumque multi postridie ejus diei undique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua deversabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem proditricem appellantes regisque amicam: postulabantque ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac Sepphoritibus.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam infitiri non poteram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literæ, ab illo ad eos rescriptæ, rei veritatem arguebant. Itaque quum diu tacitus mecum cogitasset, tandem respondebam, « Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me « stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen « ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum. « Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt, « sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ habentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidici « cero quinam fuerint proditionis auctores: et tunc omnes « in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos « singuli adducere poteritis. » Atque hæc loquutus persuasi multitudini: moxque, ubi ira resederat, domum quisque suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum simulasset me necesse habere e regno abire ad aliquid negotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut militem custodem inebriaret, atque ita ad regem fugeret: neque enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii discrimine iterum constituta esset, mea solertia, qua ei providebam, periculum brevi adeundum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad regem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam. Quum primum ortum esset bellum, quod Judæi contra Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et a Romanis nequitiam desciscere. Justus vero suadet eis arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraretque imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensibus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bellum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non ferebant. Atque ego, cui commissa erat præfectura Galilææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo, quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος καὶ λάβῃ τέλος ἀπαξ ὁ θυμὸς, ἐπειψε πρὸς βασιλεία, κρίσσον καὶ ἀσφαλέστερον οἰκῆσιν παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

οα'. Σεπφωρίται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέστιον Γάλλον ἐπειψαν, καὶ ἤκειν παρεκάλουν ὥς αὐτοὺς θάπτον παραληφόμενον τὴν πόλιν, ἣ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόφουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομάς. Καὶ τέλος ἐπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν
10 πάλιν συγχῆν, ἣν ἔλθοῦσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περὶ χώρας ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμέ στρατιώτας, ἤκον εἰς Γάρικων κώμην· ἔνθα βαλλόμενος χάρακα πόρριον τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἴκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμειξα, καὶ τοῖς ταίχεσι προσέβαλλον· καὶ διὰ κλιμάκων ἐμβιδάσας συχνοὺς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατῆς τοῦ πλείστου τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἀγνοίαν ἀναγκασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυσκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοὺς, δύο
15 δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφωριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. Γενομένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδὸν μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ καρτερῶς διακινδυνεύσαντες ἡττήθημεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δέισαντες ἔφυγον εἰς τοῦ-
20 πίσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τοῦ σώματος μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχῆκας. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασιλέως δύναμις ἦκεν ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας
30 ἐπ' αὐτῆς ἡγεμὼν, ὃ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλλόμενος στρατόπεδον Ἰουλιάδος ἀπέχων σταδίων πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγούσῃ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠφελείας τοῖς ἐνοικοῖς
35 ἀποκλείειν.

οβ'. Ταῦτα δ' ὥς ἐγὼ ἐπυθόμην, πέμπω δισχιλίους δπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιάδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλεόν ἀκροβολισμῶν οὐδὲν ἐπραξαν,
40 μέχρι τρισχιλίων ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἤκον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινι φάραγγι καθίσας λόχον οὐκ ἄπωθεν αὐτῶν τοῦ χάρακος, προεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέφαι τὰ νῦτα μέχρις
45 ἂν ἐπισπάσωνται τοὺς πολεμίους προελθεῖν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προελθὼν ἐπιδιώκειν ὅς τε ᾔην. Κατὰ νῦτον δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφόδρα πάντας ἐθροῦσθησαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὀξεία
50 χρησάμενος ὑποστροφῇ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησε τοῖς βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· πᾶν κατώρθωτό μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πρῆξις μὴ ἐμποδὼν γενομένου δαίμονος τινος. Ὅ γάρ ἵππος ἐφ' ᾧ τὴν μάχην ἐποιούμην εἰς τελαματώδη τόπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in eandem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritæ autem, præter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos ocius veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quæ hostium incursiones repri-meret. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copias urbi admotis moenibus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedi-
tibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post prælio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adissemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant præ metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, quique apud regem aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copiarum equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis præerat, satellitum præfectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias præfecit viis, uni ad Cana decenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilæis commeatu incolæ excluderet.

72. Ista quum primum ego accepissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regios ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expeditabat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbant. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regiis obviam processi, et in fugam compuli. Atque prælium mihi ea die proreus ex animi sententia successisset, nisi fors quadam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum cænosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κινήσας με ἐπὶ τοῦ ἰδίου· θραύσεως δὲ τῶν
ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθη
εἰς κώμην Κεφαρνάμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἐμοὶ ταῦτ'
ἀκούσαντες, καὶ δεδοικότες μή τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς
6 μὲν ἐπὶ πλείον διώσεως ἀπέσχοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ
ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. Μεταπειψάμενος οὖν ἱατροῦς
καὶ θεραπευθεὶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, αὐτοῦ κατέμεινα
πυρέξας, δόξαν τε τοῖς ἱατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας
μετεκομίσθη.

10 ογ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ'
ἐμὲ πάλιν ἐθάρσησαν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ
περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων
λόχον ἰδρύναντες ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης
ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. Τῶν δ' ὑπά-
15 κουσάντων καὶ μέχρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιφα-
νέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταραξάντες αὐτοὺς
εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἕξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν
μέχρι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. Καταπεπλευκέναι γάρ
τινας ὀπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Ἰουλιάδα,
20 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οδ'. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς
Τύρον ἀρικνεῖται καὶ οὖν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας.
Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυ-
ρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν
25 γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἔλεγον προ-
δεωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυ-
νάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ
πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν
ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥω-
30 μαίους φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνευσε πέμψαι Φί-
λιππον εἰς Ῥώμην, ὑφέχοντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν
πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμφθεὶς οὐχ ἤκεν εἰς
ὄψιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις
ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσούσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον
35 πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὐε-
σπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παραγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν
τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεβδών Ἰούστου τοῦ
Τιβεριέως, ὅτι τὰς κώμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέ-
δωκεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολαθησά-
40 μενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς
δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικρυψάμενος τοῦτο Οὐεσπασιανόν,
ὡς ἀνωτέρω δεδηλωται. Σεπρωρίται δ' ὑπαντήσαντες
καὶ ἀσπασάμενοι Οὐεσπασιανὸν λαμβάνουσι δύναμιν
καὶ στρατηγὸν Πλάκιον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων,
45 ἐπομένου μου ἄγρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανοῦ
ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ
Ταριχαίαν κώμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποίη-
σατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰνδαπάτα ἀνεχώρησαν,
καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν,
50 καὶ ὅν τρόπον ζῶν ληφθεὶς ἐδόθη, καὶ πῶς ἐλύθη,
πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πό-
λεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκρι-
βείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
ἀπήγγελα. Ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὡς ὁμαι, καὶ δευ

allit : quum autem articulorum ad manus carpum facta
esset contusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Ce-
pharname. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent
ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem
persequendis destiterunt, atque reversi de me vehementer
animis angebantur. Accitis igitur medicis et curatione ad-
hibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem,
et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tari-
chæas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata
esset quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque
novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jorda-
nem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad
prælium provocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus,
et in planitilem progressis, coorti e latebris equites, terrore
injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occi-
derunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi
sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis
navibus Juliadem advectos esse, præ metu receptui cecine-
runt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et
cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis ince-
sere cæperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Ro-
manorum. Ejus enim exercituum præfectum Philippum
regiam prodidisse dicebant et Romanorum milites qui
Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus
his auditis Tyrios quidem objurgavit, quod virum et regem
et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero
adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni
eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus
proinde missus in Neronis conspectum non veniebat :
quum enim offendisset eum in extremis agentem propter
tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus
est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advene-
rat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam
vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem
Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut pœnas da-
ret regni stipendiariis. At rex eum inscio Vespasiano in
vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum
Sephphoritæ, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato,
præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascende-
runt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam ve-
niret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et
quo modo circa vicum Tarichæam mecum acie primum
conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quæque
ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse
vividus captus vinculis astrictus fuerim, et non multo post
solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfecti, quæque
spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello
Judaico non perfunctorie narraui. Mihi autem necessarium
esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μη κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῷ βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οἷ'. Τῆς γάρ τῶν Ἰωταπάτων πολιορκίας λαβούσης τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμενη, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἄγοντός με Οὔεσπασιανοῦ. Καὶ δὴ κελεύσαντος αὐτοῦ ἡγαγόμενην τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτῶν τῶν κατὰ Καίσαρειαν ἄλουσάν ἐγχώριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὔεσπασιανοῦ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπηλλάγη. Γυναῖκα δ' ἑτέραν ἡγαγόμενην κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Καθεῖθεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφθεὶς Τίτῳ πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἐχόντων ὑποχείριόν με λαβεῖν τιμωρίας ἔνεκεν καὶ Ῥωμαίων, δσάκις νικηθεῖν, πάσχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς καταδοσῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὥς καὶ αὐτῶν προδότην ἀξιούντων. Τίτος δὲ Καίσαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλεν ὁρμάς. Ἡδὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καίσαρ ἐπειθὲν με πολλάκις ἐκ τῆς κατασκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὃ τι θέλωμι λαβεῖν συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσούσης μηδὲν ἔχων τιμιώτερον, ὃ τῶν ἑμαυτοῦ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαβὼν φυλάττοιμι, σωμάτων ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιούμην Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον χαρισαμένου Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν μετὰ πεντήκοντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον. Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτου τὴν ἐξουσίαν δόντος, ἐνθα πολλὸ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγνων φίλων ἐμῶν καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἔρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθεμένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. Περμφθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλίοις ἱππεύσιν εἰς κώμην τινὰ Θεκυῶν λεγομένην, προκατανοήσων εἰ τόπος ἐπιτήδειός ἐστι χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκεῖθεν ὑποστρέφωιν εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγκώρισα συνήθεις μοι γενομένους, ἥλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καθαιρεθέντας αὐτοὺς θεραπείας ἐπιμελεστάτης τυχεῖν. Καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπευόμενοι, ὃ δὲ τρίτος ἐζήσεν.

οἷ'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνοήτους ἐσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθίστασθαι, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, σύμπλουν ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμωιν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν, πολλῆς ἔτυχον παρὰ Οὔεσπασιανοῦ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ κατάλυσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ γενομένην,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem memorem.

75. Jotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, quum jam essem in Romanorum potestate, summa cura habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente. Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero quæ Cæsareæ captæ erant, indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit. Uxorem autem alteram ducebam Alexandria. Illinc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum, et Judæis modis omnibus id agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantis, et me ad pœnam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Cæsar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discutiebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymorum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Cæsar ut ex patriæ excidio quicquid vellem ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in mearum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepti libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quod inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberavi, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunæ statum restitutos. Missus deinde a Tito Cæsare cum Cerealio et mille equitibus in vicum quandam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus esset castris metandis idoneus, quum illinc revertens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et quum Titi pedibus lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curarentur animam efflarunt, tertio vero longior vitæ usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Judæa turbatas composuerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hierosolyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi prædia donavit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam pervenimus, curæ non mediocri eram Vespasiano: nam et hospitium mihi dedit iis in ædibus, quas antequam secret

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων ἔδωκεν· καὶ τιμῶν διετελεῖ μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου μεταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών· ὁ μοι διὰ τὸν φθόνον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ καὶ δισχίλους τῶν ἐγγυρίων συναναπέσας, ἐκεῖνοις μὲν αἷτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς ἔφασκεν ἐμὲ αὐτῷ ὅπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.

10 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κατέγνω θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθείς ἀπέθανεν. Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλαβον δὲ παρὰ Οὐεσπασιανοῦ δωρεάν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ' ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς τοῖς ἥθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην μητέρα· ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν προσηγόρευσα περὶεστιν. Μετὰ ταῦτα ἡγαρόμην γυναῖκα κατακηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἐπιφανεστάτων, ἥθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν, ὥς ὅ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰούστος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνου, ὁ καὶ Ἀγρίππας ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.

25 Διέμεινε δὲ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελευτήσαντος, Τίτος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῇ πατρὶ τὴν τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ τούτον Δομετιανὸς καὶ προσηύξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς. Τούς τε γὰρ κατηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δοῦλον εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα

35 πολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοί τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ χώρας ἀτίλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μέγιστη τιμὴ τῷ λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία διετελεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπραγμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἔτεροι. Σοὶ δ' ἀποδεδικώς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure cohonestavit, et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum quidem deminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia me in discrimen adduxit. Judeus enim quidam, Jonathas nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et bis mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem in causa erat exitii; ipse vero, a provinciae praeside vinctus et ad Imperatorem missus, siebat me arma et pecunias illi suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod mentitus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut *carnifici* traditus perierit. Saep̄ etiam postea accusationibus ab iis, qui meae inviderunt felicitati, in me institutis, Dei providentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi latifundium in Judaea. Quo etiam tempore uxorem dimisi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quae in Creta habitabat, genere autem Judaea erat, parentibus nobilissimis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quae multas mulieres morum praestantia superabat, ut vita ejus quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos suscepi filios, Justum natu grandiolem, et post eum Simonidem, qui et Agrippae cognomen habet. Et hujusmodi quidem res nostrae domesticae. Mansit autem mihi Imperatorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto Vespasiano, Titus, qui eum in imperio exceperat, in eodem quo pater honore me habuit, quumque saepius accusarer, non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, honoribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judaeos accusatores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judaeae provincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acceperit honorificentissimum censetur. Ad haec Caesaris uxor Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et haec quidem sunt quae per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero de moribus meis judicent alii, prout cuicumque libuerit. Quum autem tui in usum, praestantissime virorum Epaphrodite, antiquitates omnes perscripserim, in praesentia hic narrationem claudio.